

The book is owned by ฤๅม NoName

Typed to Word Document by ฤๅม NoName

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

สำนักพิมพ์ บรรณาการ

ตามเกดอพล, นิกร, กิมหงวน

“กตซ้อนกต”

ป. อินทรปาลิต

**เมืองไทยเป็นเมืองเงินเมืองทอง ประชาชนมีเงินใช้จ่ายกันอย่าง
ฟุ่มเฟือย ที่รับราชการก็ได้เพิ่มเงินเดือนเรื่อย ๆ โดยรัฐบาลถือเอาราคาทองคำใน
ท้องตลาดเป็นมาตรฐาน คนไทยมีความร่่มเย็นเป็นสุขกว่าชาติอื่น ใครอยากกินหมู
กิน, ใครอยากดูหนังดู, ใครอยากดื่มเหล้าดื่ม, ใครอยากเต้นร่ันเต้น, ใครอยากค้าฝิ่นค้า,
ใครอยากสมัครเป็นผู้แทนอ่มีเงินหว่านเชิญ รวมความแล้วไม่มีประเทศใดในโลกที่มี
ประชาชนจะมีความสมบรูณ์พูนสุขยิ่งไปกว่าประชาชนคนไทย**

เมื่อกิตติศัพท์แห่งความสุขสบายของเมืองไทยลือไปทั่วโลก ชนต่างชาติ
ซึ่งมีเจ๊ก, ฝรั่งเศส, แวก ที่มีสมองเฉียบแหลมก็พยายามหาโอกาสเดินทางเข้ามาสู่ประเทศไทย กอบโกย
เงินทองเอาเข้ากระเป๋าเขาด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่เป็นฝรั่งเศส ๆ เดินย่้าต้อกอยู่ที่เมืองนอกก็แสดงตนเป็น
ผู้มีวิชาความรู้สูง แต่งกายให้อ้ออ่า ตั้งบริษัทระจอกงอกลงยขึ้น พวกเราไม่รู้ความจริงหลงซुक
ยกย่องช่วยสร้าง ความมั่งมีให้กับเขา แวกเล่นกลที่เป็นนักเล่นกลตามงานวัดในประเทศอินเดีย ก็
ชวนกันมาเมืองไทยเข้าโรงมหรสพเปิดการแสดงกลขึ้น เก็บอัตราค่าดูแพงลิป ได้เงินหมื่นเงินแสน
กลับไปเมืองของเขาด้วยการยกย่องตนเองว่าเป็นนักเล่นกลชั้นศาสตราจารย์ ชัน โปรเฟสเซอร์
ถ่ายรูปติดเหรียญเป็นแถบ ๆ ที่หน้าอก อันเป็นวิธีการโฆษณาชวนเชื่อ

คนไทยเราชอบเล่นกล และชอบดูกล คนไทยบางคนสามารถทำฝิ่นให้
กลายเป็นขางมะตอยไปก็ได่ บางคนทำฝ้าหลาย ๆ พับให้หายไปจากโกดัง บางคนกินเหล็กกินตะปู
หลายร้อยตันอย่างหน้าตาเฉย เมื่อนักเล่นกลหลังไหลเข้ามาในเมืองไทย คนไทยก็พากันไปชมการ
แสดงกลตาม โรงมหรสพต่าง ๆ ดูแล้วมาวิพากษ์วิจารณ์กัน มันเก่งยังงั้น มันเก่งยังงี้ นักเล่นกลเจ๊ก
เก่งกว่านักเล่นกลแวก นักเล่นกลฝรั่งเศสเก่งกว่านักเล่นกลเจ๊ก มีวิธีการแสดงอย่างน่าหวาดเสียวคน
ละแบบ

เมื่อต้นเดือนนี้เอง นักเล่นกลแขกชาวอินเดียคนหนึ่งได้เดินทางเข้ามาในประเทศไทยโดยทางเครื่องบินพร้อมกับคณะของเขา ชาวอินเดียกลางคนผู้นี้ประกาศตนเองว่า เขา คือศาสตราจารย์อับดุล อาหะหมัด เป็นนักแสดงกลชั้นเยี่ยมของโลก สำเร็จวิชาจิตศาสตร์ และไสยศาสตร์ชั้นสูงได้เดินทางไปแสดงกลมาแล้วทั่วโลก ได้รับรางวัลมากมายยกย่อง เขาจะเปิด การแสดงวิทยากลของเขาที่ศาลาเฉลิมไทยในวันที่ ๑๐ ถึง ๒๓ เดือนนี้ รวม ๑๔ คืน คืนละ ๒ รอบ ประกาศโฆษณาการแสดงกลของท่านศาสตราจารย์อับดุล อาหะหมัด ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์รายวันแทบทุกฉบับ คำโฆษณาอ่านแล้วทำให้ตื่นตื่นอยากดู ศาสตราจารย์ผู้นี้มีรายการแสดงแปลกกว่านักแสดงคนอื่น ๆ

“..... เราแสดงกลโดยอาศัยวิชาจิตศาสตร์ และไสยศาสตร์ ท่านเคยดูแต่นักแสดงกลเลว ๆ แสดงซ้ำ ๆ ซาก ๆ เช่น ตัดลิ้น เลื่อยตัว คณะของเราจะ แสดงพิสดารไปกว่านั้น คือตัดแขน และตัดคอ โดยให้ท่านผู้ดูเป็นคนตัดคอด้วยมือของท่านเอง เราจะบังคับท่านให้เหาะได้, พูดภาษาอังกฤษ หรือภาษาอินเดียได้ ทั้ง ๆ ที่ท่านพูดไม่เป็นเลย ท่านจะได้ชมการแสดงที่หวาดเสียวตื่นเต้นพิสดารที่สุด เราจะคืนเงินค่าผ่านประตูให้ท่านทันทีที่ท่านไม่พอใจการแสดงของเรา และลูกออกจากโรง”

การทำคืนเงินค่าดูทำให้ประชาชนเชื่อว่า การแสดงกลของท่าน ศาสตราจารย์ไม่กินหมู่นี้นี้ต้องวิเศษกว่านักแสดงคนอื่น ๆ ที่เคยเข้ามาแสดงกลในเมืองไทย ดังนั้น ประชาชนชาวพระนคร และธนบุรีที่มีสตางค์ต่างก็เตรียมชมการแสดงกลของท่านศาสตราจารย์ผู้นี้ แล้วหนังสือพิมพ์รายวันก็พากันลงข่าวสดดีความสามารถของนักแสดง ชาวอินเดียผู้นี้อย่างครึกโครม อับดุล อาหะหมัด ได้เชิญผู้แทนหนังสือพิมพ์ และบุคคลสำคัญอีก หลายร้อยท่านไปชมการแสดงกลของเขาที่ศาลาเฉลิมไทยในคืนวันที่ ๘ ผู้แทนหนังสือพิมพ์ยอมรับ ว่า การแสดงกลของท่านศาสตราจารย์ผู้นี้วิเศษที่สุด ดิ้นเด่นมหัศจรรย์ที่สุด ซึ่งเหมือนกับท่าน ศาสตราจารย์มีปาฏิหาริย์ หนังสือพิมพ์ได้เสนอการแสดงให้ประชาชนทราบโดยละเอียดพร้อมทั้ง ภาพถ่ายขณะที่แสดงกล

ตอนเช้าวันหนึ่ง

คณะพรรค ๔ สหายกำลังวิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องการแสดงกลของท่าน ศาสตราจารย์ผู้นี้นายในห้องรับประทานอาหาร แทบทุกคนเลื่อมใสอยากจะไปชมการแสดงกลใน คืนวันนี้ ซึ่งเป็นครั้งแรก เว้นแต่นิกรกับดร.ดิเรก ๒ คนเท่านั้น ที่ไม่แสดงกิริยากระตือรือร้นอะไร

คุณหญิงวาดกล่าวกับเสี่ยหงวนด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ไปดูกันเถอะ พ่อหงวน เพียงแต่อ่านข่าวในหนังสือพิมพ์ อย่างรู้สึก
อยากดูจนเนื้อเต้น เขาคงเก่งจริง ๆ”

อาเสี่ยพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซีครับ ถ้าไม่เก่งจริงหนังสือพิมพ์คงไม่ลงชมเชยมากมายอย่างนี้
ไปก็ไปครับ ประเดี๋ยวผมจะให้ยายแห้วไปปักตัวไว้ก่อน”

ดร.ดิเรกอรนทน ไม่ได้ก็พูดเสริมขึ้น

“กลคือโกหก” เขาพูดตักหนักแน่น “นักแสดงกลย่อมมีความว่องไวเป็น
พิเศษ ป่วยการไปดูครับ ค่าดูอย่างต่ำ ๒๐ บาท แล้วก็ถ้าพวกเราดูก็ต้องนั่งหน้าเวทีเสียคนละ ๑๐๐
บาท ผมว่าเอาเงินค่าดูกลส่งไปบำรุงสภาพอากาศของเรายังจะดีกว่า เพราะได้มีส่วนช่วยเหลือคนจน
ที่ป่วยไข้อันเป็นกุศล”

นิกรหัวเราะหึ ๆ บิขนมบั้งจิมเนยใส่ปากแล้วพูดเสียงคับปาก

“อย่าไปดูเลยครับคุณอา ถ้าอยากดูกลผมเล่นให้ดูก็ได้”

นั่นทาค้อนน้องชายของหล่อนทันที

“กระบวนไม้ละก็ไม่มีใครเกินหน้าแก่ไปได้ หน้าอย่างแคะหรือจะเล่น
กลเป็น”

นายจอมทะเล้นลืมตาโพลง

“หน้อยแน่ ดูถูก ฉันแสดงให้คุณเอาใหม่ละ ถ้าเล่นได้พื่อนั้นจะว่าอย่างไร”
พูดจบนิกรก็หยิบมีดตัดขนมบั้งขึ้นมาถือ แล้วหันมาพยักหน้าเรียกเจ้าแห้ว “มานี่ อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ เดินเข้ามายืนข้างนิกร

“รับประทานต้องการอะไรหรือครับ”

นิกรโบกมือให้เจ้าแห้วสงบปากเสียง แล้วหันมากล่าวกับคณะพรรคของเขาด้วยสีหน้าขึงขัง

“พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าโปรเฟสเซอร์นิกรจะได้แสดงกลให้ท่านชมพอ
หอมปากหอมคอ ณ บัดนี้”

เจ้าคุณปึงจันนี่ ๆ อดหัวเราะไม่ได้ ท่านตบมือเบา ๆ ทุก ๆ คนก็พลอยตบ
มือให้เกียรตินิกร นายโปรเฟสเซอร์รีบลุกขึ้นก้มศีรษะโค้งคำนับแล้วกล่าวต่อไป

“การแสดงอันดับแรกก็คือตัดลิ้น ข้าพเจ้าจะตัดลิ้นอ้ายแห้วออกมาให้
ท่านชมเป็นขวัญตา”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกถอยหลังกรูด เอื้อมมือเขียนแขนนิกร

“รับประทานถ้ามันลำบากก็อย่าเล่นเลยครับ”

นิกรหัวเราะ

“หะนะน่า ไม่เป็นไรน่า”

เจ้าแห้วฝืนยิ้ม

“รับประทานถูกละครับคุณไม่เป็นไร แต่ว่ารับประทานผมแน่ เรื่องมัน
รับประทานถึงตายเชียวนะครับ คนเราลงตัดลิ้นก็มองเท่งเท่านั้น”

นิกรชักฉิว ยกมือเกาศีรษะ

“อย่าปอดแหกไปหน่อยเลยวะ เมื่อเร็ว ๆ นี้ แกก็เคยดูแขกเล่นกลที่เฉลิม
กรุงแล้ว เขาตัดลิ้นให้แกเห็นไซ้ไหมล่ะ ฉันทก็จะทำอย่างนั้นเหมือนกัน”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

“แฮะ แฮะ รับประทานถ้าจะให้ดีละก็เปลี่ยนตัวเสียใหม่ดีกว่าครับ
รับประทานผมจะไปตามอ้ายมันมาให้คุณตัดลิ้นเดี๋ยวนี้”

นายจอมทะเล้นทำตาเขียว

“บ๊ะแล้ว แกไม่เชื่อความสามารถของฉันหรือนี่ รับรองซิว่า”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับรองว่าลิ้นขาดหรือครับ”

“เออ”

เจ้าแห้วทำคอขุ่น

“รับประทานแล้วต่อลิ้นได้ยังไงเหมือนที่อิสาศตราจารย์แขกแกแสดง
ที่เฉลิมกรุงเมื่อเดือนก่อน ยังงั้นหรือครับ”

นิกรตวาดลั่น

“วิธีของข้าคนละแบบกับศาสตราจารย์แขกคนนั้น เขาตัดลิ้นแล้วต่อได้
แต่ข้าตัดแล้วต่อไม่ได้ เอนาย่อมอุทิศลิ้นของแกให้ข้าแสดงอวดพินันท์น้อยหะนะวะ พินันท์จะ
ว่าคนอย่างข้าก็สามารถแสดงกลตัดลิ้นได้เหมือนกัน”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน
คุณหญิงวาดจ้องมองคูหน้าหลานชายจอมทะเล้นของท่านแล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“คนอย่างแกมันมะกอกสามตะกร้า ไม่ว่าใครเขาจะทำอะไรกันแกเป็น
ต้องทำได้ทั้งนั้น พอจับทำเข้าจริง ๆ ก็ทำไม่ได้”

นิกรอมยิ้ม

“การตัดลิ้นมันจะยากเย็นอะไรครับคุณอา ผมจะอธิบายเคล็ดลับให้ฟัง
ก็ได้”

พลก่่าวถามขึ้นทันที

“เออ ลองขยายให้ฟังซิ คินวันนั้น ไปดูกลด้วยกันถึงการแสดงตัดลิ้น

ใคร ๆ เขาคืนคืนกันทั้งโรง แต่แกลคนเดียวนั่งหัวเราะคล้ายกับว่าแสร้งเบื้องหลังแห่งการแสดง
วิทยากลของนายนักเล่นกลคนนั้น”

นิกรพยักหน้าช้า ๆ

“กันจะอธิบายให้ฟัง ไม่ยากเย็นอะไรหรอก คนของศาสตราจารย์แกลคนนั้นเป็นคนที่มึนเมา หรือกระเพาะอาหารผิดปกติ สามารถยื้ออาหารที่กินเข้าไปออกมา
ได้อีก ก่อนแสดงกลตอนนี้ เจ้าหมอนั้นได้กินลิ้นวัว หรือลิ้นหมูดิบ ๆ ซึ่งมีขนาดเท่าลิ้นคนเข้าไป
ในห้อง โดยวิธีการกลืนเข้าไปทั้งดุ้น เมื่อถึงเวลาแสดงกลศาสตราจารย์ก็เรียกออกมาอ้าปากให้คน
ดูก็ไม่เห็นอะไรในปากใช่ไหมเล่า”

คราวนี้คณะพรรค ๔ สหายต่างพากันสนใจกับนิกร

“แล้วยังไงคะ” นवलล่อถามยิ้ม ๆ

นิกรอธิบายต่อ

“ท่านศาสตราจารย์แกล้งทำเป็นสะกดจิตเจ้าหมอนั้นในห้วงขง ซึ่ง
ระหว่างนั้นเจ้าหมอนั้นจะยื้อลิ้นหมู หรือลิ้นวัวที่อยู่ในห้องออกมา แล้วแลบออกมาให้เห็น
คราวนี้ศาสตราจารย์ก็แสดงการตัดลิ้นวัว หรือลิ้นหมู ซึ่งลิ้นจริง ๆ คงซ่อนอยู่ในปาก การกระทำที่
ชำนาญทำให้คนดูเกิดศรัทธาเชื่อมั่นเห็นเป็นจริงจึงว่าอิตาศาสตราจารย์ตัดลิ้นเจ้าหมอนั้นจริง ๆ เมื่อ
ท่านศาสตราจารย์ทำเป็นต่อลิ้นให้ เจ้าหมอนั้นก็กลืนลิ้นวัว หรือหมูเข้าไปในห้องอีก แล้วอ้าปาก
แลบลิ้นจริง ๆ ของเขาให้ใครต่อใครดู เรื่องมันเป็นเช่นนี้แหละครับไม่ใช่ตัดลิ้นจริง ๆ”

คณะพรรค ๔ สหายมองดูหน้ากัน และพูดกันพึมพำ ประโพงชักสงสัยก็
กล่าวถามขึ้น

“ทำไมแสร้งเบื้องหลังเรื่องนี้ล่ะคะ”

นิกรหัวเราะ

“พี่รู้จักพนักงานเฉลิมกรุงหลายคน เขาแนะนำให้พี่รู้จักกับเจ้าคนที่ถูกตัด
ลิ้น พี่พาหมอนั้นไปเลี้ยงข้าวเลี้ยงเหล้าเลยชอบพอกัน แล้วเจ้าหมอนั้นก็เล่าเคล็ดลับของการแสดง
กลตอนนี้ให้พี่ฟัง”

ดร.ดิเรกกล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“การแสดงกลล้วนแต่โกหกทั้งนั้น แต่อาศัยความไว และความชำนาญ
นายอัปดุล อาหะหมัดคนนี้นักเล่นกลชั้นสวระ แต่ยกย่องตัวเองเป็นศาสตราจารย์ ถ้าหากว่าเขาเป็น
นักเล่นกลที่มีชื่อเสียงในประเทศอินเดียจริง ๆ แล้วผมก็ต้องได้ยินชื่อเสียงของเขาซิคะครับ ผมเคยดู
การแสดงอิทธิปาฏิหาริย์จากโยคีในอินเดียมาแล้วไม่ใช่เป็นการแสดงกล แต่เป็นการแสดงโดย
อาศัยจิตศาสตร์ และไสยศาสตร์ ผมจะเล่าให้ฟัง ท่านภารตะมหาโยคีสามารถเสกเชือกมะนิลาชด
หนึ่งให้ตั้งขึ้นเป็นเส้นตรงได้ และท่านโยคีองค์นี้ได้ไต่ขึ้นไปเล่นกายกรรมบนปลายเชือกเส้นนั้น

เสร็จแล้วร่ายมนต์ให้เชือกหล่นมาก่อน ส่วนท่านโยคีค่อย ๆ ลอยลงมาจนถึงพื้นดิน พวกฝรั่งที่แลเห็นอ้าปากหวอไปตามกัน การแสดงอย่างนี้ลึกลับถึงจะน่าดู”

ประกาดชัดคอไม่ได้

“ดิเรกเห็นด้วยตาเองหรือคะ”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแย้ม ๆ

“เปล่าจ๊ะ เขาเล่ากันอย่างนั้น”

“อูย!” กิมหงวนร้องลั่น “นึกว่าไปเห็นมาที่แท้คนอื่นเขาเล่าให้ฟัง”

เสียงหัวเราะคิกคักดังขึ้นทั่วห้องรับประทานอาหาร คุณหญิงวาดกล่าว
ขึ้นเปรย ๆ

“การแสดงกลเรารู้กันอยู่แล้วว่าโกหก แต่เป็นการโกหกที่แนบเนียน อารู้สึกเลื่อมใสในประกาศโฆษณาของศาสตราจารย์แอบดุลคนนี้มาก”

นิกรหัวเราะก๊าก

“อับดุลรับไม่ใช่แอบดุล”

คุณหญิงวาดค้อนขบ

“แอบดุล หรืออับดุลมันก็เหมือนกันนั่นแหละ ข้าไม่ใช่แคนนี้หว่าจะได้
เรียกถูก ง่า – คีนนี้้อต้องไปดู และใครจะไปดูก็ไป”

คณะพรรค ๔ สหายต่างตกลงไปดูกลกับคุณหญิงวาดที่ศาลาเฉลิมไทยใน
คืนวันนี้ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หยิบหนังสือพิมพ์รายวันฉบับหนึ่งขึ้นมาเปิดดูโฆษณาของนายอับดุล
อาหะหมัด แล้วท่านก็อ่านข้อความตอนหนึ่งดัง ๆ

“ท่านผู้ใดสามารถแสดงกลได้เหมือนเรา เราสัญญาจะจ่ายให้ท่าน
๑๐,๐๐๐ บาท รับรองว่าการแสดงตลอดเวลา ๒ ชั่วโมงจะทำให้ท่านพิศวงงงงวยใน
ความสามารถของศาสตราจารย์อับดุล อาหะหมัด ราวกับว่าท่านศาสตราจารย์ผู้นี้มี
อิทธิปาฏิหาริย์พิศมุนุษย์”

นิกรคิดมือเป๊ะ

“เอาละวะ คีนนี้้อต้องแสดงกลซ่่อนกลกับตาอับดุลสักหน่อย โชคเหมาะ
เคราะห์ดีอาจจะได้เงินสดหมื่นบาท”

เสียงหงวนพูดเสริมขึ้น

“แต่ถ้าโชคร้ายก็ถูกถีบตบเวทีที่เฉลิมไทย ดีเหมือนกัน พวกเราจะดู
ความสามารถของแก”

นายจอมทะเล้นยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เขาคีฬ้าเซ็ดมือผืนหนึ่งออกแล้วชูขึ้น
วางฝ่าลงคลุมด้วยแก้วใบหนึ่ง ยกขึ้นสลัดเต็มแรง ด้วยแก้วใบนั้นอันตรายหายไปอย่างน่า
ประหลาดท่ามกลางความแตกตื่นของคณะพรรค ๔ สหาย แล้วนิกรก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“นี่เป็นการแสดงอย่างง่าย ๆ เป็นยังไงครับคุณอา”

คุณหญิงวาดอ้าปากหาว ตื่นเต้นประหลาดเหลือที่จะกล่าว

“อ้ายกร.....”

นิกรหยุดยิ้มทันที

“เรียกศาสตราจารย์ซีครับ อย่าเรียกอ้าย” พุดพลางนิกรก็ถอดนาฬิกา
ข้อมือเรือนทองออก วางลงบนฝ่าเซ็ดมือ และเอาฝ่าเซ็ดมือห่อให้เรียบร้อย

ทุกคนจ้องตาเขม็งมองคุณนายจอมทะเล้นแสดงกล นิกรทำเป็นยกฝ่าเซ็ด
มือขึ้นเป่าว่าคาถาพิ่มฟ้า สักครู่ก็วางลงบนโต๊ะแล้วแก้ออก คณะพรรค ๔ สหายก็ลืมหูลืมตาโผลง
นาฬิกาข้อมือที่ห่อไว้ได้กลายเป็นหวีเล็ก ๆ เล่มหนึ่ง

“มายก็อด.....” ดร.ดิเรกซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ นิกรร้องลั่น “ยูทำยังไงจะ
อ้ายกร”

นิกรยิ้มเป็น

“ก็อาศัยความไวของกันนะซี”

คุณหญิงวาดทำหน้าชอบกล

“เดี๋ยวก่อน แก้วน้ำใบนั้น และนาฬิกาข้อมือของแกอยู่ไหนล่ะ”

นายจอมทะเล้นหยิบแก้วน้ำที่วางอยู่บนเก้าอี้ของเขารับขึ้นมาวางบนโต๊ะ

“อยู่ที่นี่ยังไงล่ะครับ”

“แล้วนาฬิกาของแก.....” นันทาทถาม

“ก็อยู่ที่พื้นนั่นนะซี”

ทุกคนหัวเราะครืน นันทาเองก็อดหัวเราะไม่ได้

“บ้า – มันจะมาอยู่ที่นั่นได้ยังไงกัน ฉันนั่งตรงกันข้ามกับแก”

นิกรลุกขึ้นเดินอ้อมโต๊ะเข้ามาหาพี่สาวของเขา ใช้ความรวดเร็ววิ่งไวด
ล้วงมือควานลงไปนอกเสื้อของนันทาหยิบนาฬิกาข้อมือของเขาออกมาชูอวดคณะพรรค ๔ สหาย
ทันใดนั้นเองคุณหญิงวาดก็ยกเท้าขวาดิถีนิกรเซดตกลงไปปะทะผนังตึก

“จิงไร เล่นควักล้วงกันยังงี้ใช้ได้เรอะ แกเป็นผู้ชายแม่นันเขาเป็นผู้หญิง
ยิงเรื่อ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“กีนาคิกของมออยู่ในหน้าอกพีนันนี่ครับ แล้วก็พีนันนี่ไม่ใช่คนอื่น
ที่สาวของมอแท้ ๆ ตะนิคตะหน้อยไม่เป็นไรหรอก” พุดจบนิกรก็เดินกลับมา นั่งที่เก้าอี้ของเขา
ตามเดิม

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ซักเลื่อมใสหลานภรรยาของท่าน
“เล่นให้ดูอีกซิวะกร อือ – แกนี่ไม่เสียชาติเกิดโว้ย แกเป็นคนที่มีอะไร
ดี ๆ อยู่ในตัวมากทีเดียว”

นิกรหัวเราะ
“ผมเป็นนักเรียนกตตั้งแต่อยู่โรงเรียนแล้วละครับ เวลาโรงเรียนจะปิด
เทอมผมจะต้องแสดงกลให้เพื่อน ๆ ดูเสมอ อย่างคุณอา กับคุณพ่อผมเอาผ้าคลุมศีรษะสักครู่ แล้ว
เปิดผ้าออกรับรองว่ามีผมขึ้นเต็มเลย”

เจ้าคุณปัจฉิม ๆ แยกเขี้ยว
“พอ – พอ – พอ วกมาพูดถึงกบาลฉันเดี๋ยวก็จะโดนเตะเจ็บตัวไปเท่า
นั่นเอง”

คณะพรรค ๔ สหายต่างหัวเราะคิกคักไปตามกัน ต่อจากนั้นก็สนทนากัน
ถึงเรื่องที่จะไปดูศาสตราจารย์อัปคูล อาหะหมัดแสดงกลในคืนนี้

อีกครั้งหนึ่งที่ศาลาเฉลิมไทย โรงละครชั้นหนึ่งในกรุงเทพฯ ๆ ได้ต้อนรับ
ประชาชนที่หลั่งไหลกันมาดูกลอย่างมิดฟ้ามัวฝน

คืนนี้ เป็นการแสดงกลวันแรกของโปรแกรม

พอพลบค่ำ ประชาชนที่มีสตางค์นับจำนวนพันก็ปรากฏตัวขึ้นทั่วบริเวณ
ศาลาเฉลิมไทย บัตรที่นั่งชั้น ๒๐ บาท ๕๐ บาท และ ๑๐๐ บาทหมดเกลี้ยง ทั้งรอบ ๑๖.๐๐ น. และ
รอบ ๒๐.๐๐ น. กลุ่มนักมวยโอกาสเดินเร่ขายตั๋วอย่างสง่าผ่าเผย โกงราคาเอาตามความพอใจ

เพราะโฆษณาชวนเชื่อ และการทุ่มเทเงินโฆษณานับหมื่น ประชาชนจึง
ตื่นตื่นเลื่อมใสในการแสดงกลของท่านศาสตราจารย์จากประเทศต่าง ๆ ทั่วทวีปยุโรป และอเมริกา
ชาวยุโรปให้สมญาเขาว่า อัปคูล อาหะหมัดผู้วิเศษ

คณะพรรค ๔ สหายซึ่งมีเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ, คุณหญิงวาด, เจ้าคุณปัจฉิม
นิก ๆ, พล, นิกร, กิมหวาน, ดร.ดิเรก, ประไพ, ประภา, นันทา, นวลลออ และเจ้าแห้วรวม ๑๒ คนได้
มาถึงศาลาเฉลิมไทยโดยรถยนต์เก๋งคันใหญ่ ๒ คันในเวลา ๑๘.๕๐ น.

เจ้าแห้วมาบู้คั่วที่นั่งพิเศษตอนหน้าเวทีไว้แล้วตั้งแต่กลางวัน คนมีเงิน
จะทำอะไรมักสะกดกสบายเสมอ คณะพรรค ๔ สหายพากันเดินเข้ามาในศาลาเฉลิมไทยอย่างสง่า

ผ่าผย ใคร ๆ พากันมองดูเป็นตาเดียว แม่เสื้อทั้ง ๔ แต่งกายเจิดจ้าราวกับสาวรุ่น ๆ ใส่ผ้าหอม
ฝรั่งเศสหอมฟุ้งพราวไปด้วยเครื่องเพชรวูบวาบ

พนักงานของศาลาเฉลิมไทยคนหนึ่งเดินนำหน้าพาแถวยาวเหยียดของ
คณะพรรค ๔ สหายผ่านคนดูไปทางหน้าเวที

ชายหนุ่มปากเปราะคนหนึ่งเห็นเจ้าคุณปัจจนึก ๆ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ
ผ่านมา ก็รีบบอกเพื่อนซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ

“เฮ้ย! พระอาทิตย์ขึ้นกลางคืน โว้ย เอ้อเฮ้อ สองดวงแจ่มไปเลย”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ห้ามล้อฟรีด เดินสายอาด ๆ เข้าไปหาชายหนุ่มผู้นั้น
ทันที ท่านก้มลงกระซิบด้วยเสียงหนัก ๆ

“กลเลิกแล้ว ขอพบหลังศาลาเฉลิมไทยหน่อย แกกับฉันชกกันตัวต่อตัว
ปากแกเปราะนัก ถ้าแกเป็นลูกผู้ชายอย่าหนีนา”

เจ้าหนุ่มผู้นั้นหัวเราะก๊าก

“เอ – ยังไงกันครับ อยู่ดี ๆ ท่านมาทำผมชก”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ขบگرامกรอด

“ก็แกเสื้อมวก้าวร้าวถึงกบาลฉันทำไมล่ะ”

“อ้อ – เสียใจครับ ผมพูดกับเพื่อนผมถึงเรื่องพระอาทิตย์ขึ้นกลางคืน
ต่างหาก”

“นั่นแหละ แกเจตนาว่าฉัน นักเลงจริงกลเลิกแล้วพบกันหน่อย”

เจ้าหนุ่มยิ้มเป็น

“ได้สิครับ ดีเหมือนกัน ผมจะได้ยึดเส้นยึดสายเสียบ้าง ตั้งแต่ผมครอง
ตำแหน่งแชมป์มวยไทยมา ๓ ปีเข้านี้แล้ว ผมไม่ได้ประลองฝีมือกับใครอีกเลย”

ท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ สะดุ้งโหยง ค่อย ๆ เปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแย้ม
แจ่มใส

“แหม – แล้วก็ไม่ต้องบอกเสียแต่แรกด้วย” พูดจบท่านก็รีบเดินไปจากที่นั่น
ทันที ทำให้ผู้ที่นั่งอยู่รอบ ๆ นักมวยเอกคนนั้นพากันหัวเราะอย่างขบขัน

ณ บัดนี้ ภายในศาลาเฉลิมไทยแน่นขนัด เสียงพูดพึมพำของประชาชน
ดังแซ่ไปหมด กวันบุหรือคละคลุ้งไปทั่วโรงละคร ที่นั่งทุก ๆ ชั้นหาที่ว่างไม่ได้เลย ทุกคนกระหาย
ที่จะชมกลของศาสตราจารย์อัปคุด อาหะหมัด คณะพรรค ๔ สหายนั่งเรียงรายกันอยู่หน้าเวทีบน
เก้าอี้แถบหน้าเพื่อน เสียงหวนของเรายู๋ข้างจะมินเมาเล็กน้อยเพราะคิมเหล้ามาจากบ้านก่อน
รับประทานอาหารเย็น

อาเสี้ยนั่งนัยน์ตาปรือคองออกแ่งก ไบหน้าแดงก่ำ นิกรนั่งอยู่ทางซ้าย เจ้า
คุณปัจจนึก ๆ นั่งอยู่ทางขวา เสียงแผ่นเสียงบรรเลงดังแว่วกังวานอยู่ในโรงตลอดเวลา

กิมหงวนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู เข็มนาฬิกาของเขาบอเวลา ๑๕.๐๐ น.
ตรง อาเลี่ยมองไปที่ม่านหน้าเวทีแล้วฤทธิ์เมาก็ทำให้เขาแหกปากร้องตะโกนขึ้น

“ได้เวลาแล้วโว้ย หนึ่งทุ่มแล้วศาสตราจารย์โว้ย”

สภาพโรงละครเฉลิมไทย กลายเป็นสนามมวยเวทีราชดำเนิน ไปเสียแล้ว
ประชาชนร้องตะโกนให้เปิดการแสดง เช่นเดียวกับนักมวยโห่ร้องบอกกรรมการเมื่อถึงเวลา
๑๕.๐๐ น. ทุกครั้งของการแข่งขัน

ทันใดนั้นเอง โฆษกของศาสตราจารย์อัปคูล อาหะหมัดก็เริ่มกล่าวคำ
ปราศรัยแก่ประชาชนคนดูโดยเครื่องกระจายเสียงของโรงละคร

“สวัสดิ์ท่านสุภาพชนทั้งหลาย ในนามแห่งศาสตราจารย์อัปคูล อาหะ
หมัด ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านเป็นอย่างยิ่งที่ได้กรุณาพากันมาชมการแสดงกลอย่างอุ้นหนาฝ่า
คั้ง.....”

เสียงหวนผลุดลุกขึ้นยืนร้องตะโกนแข่งกับเครื่องกระจายเสียง

“ไม่ฟังโว้ย จะคุณกลโว้ย”

คนดูมีความเห็นเช่นเดียวกับกิมหงวน จึงร้องตะโกนขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน
โฆษกของศาสตราจารย์เจียบกริบ ม่านสีแดงหน้าเวทีถูกเปิดออกอย่างรวดเร็ว เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ
ของคนดูค่อย ๆ เงียบลง ไฟในโรงปิดหมดทุกดวง แต่ไฟบนเวทีสว่างไสวราวกับกลางวัน

สายตาของคนดูต่างจ้องมองไปบนเวทีเป็นตาเดียว บนเวทีมีโต๊ะไม้ ๒
โต๊ะ พร้อมด้วยเครื่องใช้ไม้สอยในการแสดงกลอีกหลายอย่าง มีคู่ยืนซึ่งเป็นผู้ด้านหลังเป็นม่าน
ก่ามะหยี่สีดำ

กระทาชาชนายหนึ่งแต่งกายแบบแขกยามทั้งหลายไว้หนวดเครารุงรังเดิน
กะเล่อกะล่าออกมาจากหลังขวา คนดูตบมือสนั่นหวั่นไหว พี่บั้งริบขมมือขวาขึ้นโบก

“อีนี่ไม่ใช่ศาสตราจารย์คะร๊าบ จันเป็นคนไชน่ะ”

คนดูสาครีน เจ้าบั้งจัดแจงวางข้าวของหลายอย่างลงบนโต๊ะแล้วกลับเข้า
ไปในโรง

สักครู่หนึ่ง ท่านศาสตราจารย์อัปคูล อาหะหมัดก็ปรากฏตัวขึ้น เขาเป็น
ชายกลางคนร่างสูงใหญ่ ไว้หนวดเส้นเล็ก ๆ แบบเออรอลฟลิน ใบหน้ารูปไข่ จมูกโด่ง นัยน์ตา
กลมโต แต่งกายแบบสากลปนแขก สวมกางเกงสีขาวขาแคบ สวมเสื้อคอเบะสีเทาแก่ตัวยาวแก่
หัวเก่า สีระชะ โปกผ้าสีชมพู มีปิ่นเพชรปัก

เสียงตบมือให้เกียรติดังขึ้นอีก ท่านศาสตราจารย์กั่มสีระชะ โต้้งค้ำับคนดู
อย่างสวยเก๋ คล้ายกับการค้ำับแบบสเปน แล้วนักเล่นกลแห่งอินเดียก็กล่าวคำปราศรัยกับคนดู
ตามภาษาอังกฤษมีข้อความสั้น ๆ ว่าเขาขอบคุณประชาชนที่มาชมเขา และเขาจะเริ่มแสดงให้ชม
ต่อไป ถ้าผู้ใดมีความสามารถแสดงได้เข้าแบบกับเขา เขายินดีจะจ่ายเงินสดให้ ๑๐,๐๐๐ บาททันที

คราวนี้คนดูต่างตบมือสนั่นหวั่นไหว คล้ายกับจะแสดงว่าคนฟังภาษาฝรั่ง
รู้เรื่อง ทั้ง ๆ ที่บางคนไม่รู้เลยว่าท่านศาสตราจารย์ได้พูดว่าอะไรบ้าง

ครั้นแล้ว นักเล่นกลชาวอินเดียก็เริ่มต้นแสดงลวดลาย เขาถลกแขนเสื้อ
ขึ้นเล็กน้อย เดินมาที่โต๊ะตัวหนึ่งหยิบไม้เล็ก ๆ ยาวประมาณ ๒ ฟิตขึ้นมาถือ แล้วเคาะไม้ลงบน
โต๊ะค่อนข้างแรง

ทันใดนั้นเอง ขวดยี่หวดหนึ่งก็ค่อย ๆ ลอยขึ้นจากโต๊ะ และเล่นไป
ในอากาศรอบ ๆ เวทีเหนือศีรษะท่านศาสตราจารย์ด้วยปาฏิหาริย์อย่างน่าประหลาด

แล้วขวดยี่หวดนั้น ก็ลอยล่องออกจากเวทีมาทางคนดู มันลอยไป
รอบ ๆ ศาลาเฉลิมไทย ท่ามกลางความประหลาดมหัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว คนดูแหงนเงอ
มองดู และเงิบกริบ จนกระทั่งขวดยี่หวดโบยบินนั้นลอยกลับไปบนเวที ค่อย ๆ ลดต่ำลงมาบนโต๊ะตัว
นั้นตามเดิม

ท่านศาสตราจารย์โค้งคำนับคนดูอย่างสง่าผ่าเผย เสียงตบมือดังราวกับ
ศาลาเฉลิมไทยจะถล่มทลาย

“ท่านสุภาพสตรี และสุภาพบุรุษทั้งหลาย” นักเล่นกลแขกพูด
ภาษาอังกฤษช้า ๆ “ข้าพเจ้าได้ใช้จิตศาสตร์บังคับขวดยี่หวดโบยบินนี้ให้เหาะได้ ถ้าหากว่าท่านสามารถ
ทำได้อย่างข้าพเจ้าก็เชิญขึ้นมาแสดง ข้าพเจ้าเตรียมเงิน ๑๐,๐๐๐ บาทไว้ให้ท่านแล้ว”

กิมหงวนยกศอกกระทิงแขนนิกร

“เฮ้ย – ขึ้นไปแสดงชีวะอ้ายกร เงิน ๑๐,๐๐๐ บาทไม่ใช่ขี้ไก่เนาะเว้ย แก
ลองเสกขวดยี่หวดให้เหาะดูซิแล้วบังคับขวดยี่หวดให้ฟาดกบาลอิตาศาสตราจารย์เลย”

นิกรผลุดลุกขึ้น อาเสี่ยอิมเป็น

“น่าน – ยังงั้นชีวะ อ้ายกร ต้องให้เจ้าบังมั้นรู้ว่าอุชฺษาไม่สิ้นคนดี”

นายจอมทะเล้นสันศิริชะ

“เปล่า – เปล่า ที่ลูกขึ้นยืนไม่ใช่ว่าจะขึ้นไปแสดงข้างกับแขกหรือก เลือด
มันกัดตุตไวย” พุดพลาญยกมือเกากันแกร๊ก ๆ “ใครจะไปแสดงได้วะ เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็
เพิ่งได้เห็นขวดยี่หวดเหาะได้ในวันนี้” แล้วนิกรก็ทรุดตัวนั่งตามเดิม

ท่านศาสตราจารย์แสดงลวดลายต่อไป เขาหยิบไฟป๊อกสำหรับหนึ่งขึ้นมา
ชอย และเลือกไว้ใบหนึ่ง นอกนั้นวางลงบนโต๊ะ

“ท่านสุภาพสตรี และสุภาพบุรุษ ขอให้ท่านคอยจับตามองดูให้ดี ไฟใบนี้
จะกลายเป็นนกพิราบ เมื่อข้าพเจ้าร้อนมันออกไปกลางโรง”

พุดจอบ อับดุล อาหะหมัด ก็ร้อนไฟป๊อกใบนั้นลอยล่องลี้วมากกลางโรง
ทันใดนั้น ไฟก็กลายเป็นนกพิราบสีขาวบินพื้บพื้บถลาร่อนลงไปกลางเวทีอีก ประชาชนคนดูต่าง
ตบมือสนั่นหวั่นไหว ตื่นเต้นแปลกใจในความสามารถของท่านศาสตราจารย์ผู้นี้

แล้วก็ถึงการแสดงอันดับต่อไป ท่านศาสตราจารย์หิบบดาบที่วางอยู่บน โต๊ะขึ้นมา ดึงมันออกจากฝักแล้วควงเล่น มันเป็นดาบที่มีลักษณะคล้ายดาบปลายปืนแต่มี ๒ คม และยาวกว่าดาบปลายปืนเล็กน้อย อับดุล อาหะหมัดประกาศว่า เขาจะกลืนดาบเล่มนี้เข้าไป ในท้อง

คนดูเงยบกริบ จ้องตาเขม็งมองดูการแสดงซึ่งมีทีท่าว่าจะหวาดเสียว ท่านศาสตราจารย์ฟุ้งดาบลงบนพื้นดังปัง ปลายดาบปักแน่นกับพื้น เขาทำเช่นนี้เพื่อให้คนดูแน่ใจ ว่าเป็นดาบจริง ๆ

แล้วอับดุล อาหะหมัดก็แหงนหน้าขึ้นมือขวาชูดาบขึ้นเหนือศีรษะ อ้า ปากกว้าง ค่อย ๆ สอดปลายดาบเข้าไปในปากทีละน้อย คนดูออกสั่นขวัญแขวนไปตามกัน คุณหญิง วาดหน้าซีดเผือด ยกมือเกาะแขนเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ แน่น

“วู๊ย ๆ ๆ ตายแล้ว โอ๊ย ธรรมมังสังฆัง.....”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ จู๊ยปาก

“อะไรนะคุณหญิง”

“เสียวไส้ค่ะ อู๊ย – คูชี กลืนเข้าไปครึ่งเล่มแล้ว โอ๊ย เล่นอะไรอย่างนี้ ก็ไม่รู้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ชักฉิว

“เขาเล่นกล แล้วกัน เออะอะไปได้”

พวกคนดูที่เป็นผู้หญิงต่างรู้สึกเสียวไส้ไปตามกัน พวกผู้ชายนั่งนิ่งแทบ จะไม่หายใจ ศาสตราจารย์อับดุล อาหะหมัดพยายามกลืนดาบเข้าไปจนถึงด้ามดาบแล้วเขาก็ค่อย ๆ ดึงดาบออกมา

เสียงตบมือให้เกียรติดังขึ้นอีก คราวนี้นิกรนายจอมทะเล้นก็รีบลุกขึ้น ยืน เดินขึ้นไปยืนบนเวทีอย่างองอาจ พวกคนดูพากันมองดูนิกรอย่างแปลกใจ

“อ้าว – อ้ายกร” คุณหญิงวาดร้องเสียงหลง “เสือกขึ้นไปทำไม”

นิกรยิ้มให้อาของเขา ร้องตะโกนตอบ

“ผมจะกลืนดาบให้ดูครับ เอาเงินใช้สักหมื่นบาท” แล้วนิกรก็หันมายก มือตบว่าท่านศาสตราจารย์ “เฮ้ บานู ฉันจะกลืนดาบเล่มนี้ให้เหมือนกับที่ท่านแสดง”

อับดุล อาหะหมัดยิ้มเจื่อน ๆ

“พูดอังกฤษเถอะครับ อีนี่ผมพูดไทยไม่ได้นะนาย”

นิกรสั่นศีรษะ

“ฉันเป็นคนไทย และที่นี้เมืองไทย ฉันจะไม่ยอมพูดภาษาอื่นเป็นอันขาด นายนะอย่าแบ่งให้มันมากนัก เดี่ยวเสื่อจะขาด ฉันรู้จักแกดี แกเคยมีอาชีพเป็นหมอดู เดินขำต๊อก อยู่แถวบางกะปิ”

ศาสตราจารย์สะดุ้งโหยง ใบหน้าซีดเผือดทันที

“โอ – เข้าใจผิคนะนาย ฉันเพิ่งมาถึงเมืองไทยได้ไม่กี่วัน”

นิกรหัวเราะ

“อย่าปฏิเสธเลยนะ เราพูดกันเบา ๆ อย่างนี้ไม่มีใครได้ยินหรอก ว่าแต่ว่า
ถ้าฉันกลืนคาบได้ แก่ต้องจ่ายเงิน ๑๐,๐๐๐ บาทให้ฉันจริง ๆ นะ”

ศาสตราจารย์พยักหน้า

“อไรน์”

นิกรเอื้อมมือรับคาบมาจากนักเล่นกล เขามองดูคาบ และถอนหายใจ
หนัก ๆ หันไปยิ้มกับคนดู แล้วเดินมาพูดที่ไมโครโฟน

“ท่านผู้มีเกียรติ และไร้เกียรติทั้งหลาย กรุงศรีอยุธยาของเราขอมไม่สิ้น
คนดี ข้าพเจ้านายนิกร จะแสดงการกลืนคาบเล่มนี้ให้ท่านชมเช่นเดียวกับที่ท่านศาสตราจารย์ได้
แสดงให้ท่านชมแล้ว ท่านทั้งหลายโปรดเป็นพยานให้ข้าพเจ้าด้วย ท่านศาสตราจารย์สัญญาจะ
จ่ายเงิน ๑๐,๐๐๐ บาทให้แก่ข้าพเจ้า หรือทุกคนที่แสดงได้อย่างเขา”

คนดูตบมือโห่ร้องกันเกรียวกราว เอาใจช่วยนิกร คุณหญิงวาดชะโงก
หน้าดูประไพหลานสะใภ้ของท่าน

“แม่ไฟ ไปห้ามเจ้ากรรมันทีซิ ลากเอาตัวมันลงมาจากเวทีเถอะ คาบเล่ม
เมื่อเริ่มขึ้นกลืนเข้าไปก็หงิกแฉกเท่านั้นเอง”

“ปล่อยเขาไปตามเรื่องเถอะค่ะ คุณอาคะ จะได้ตายเสียรู้แล้วรู้รอด”

“อู๊ย พุคบ้าอะไรก็ไม่รู้” คุณหญิงดู “พูดราวกับว่า นิกรมันเป็นตัว
เฮงชวยของแกยั้งจั้นแหละ”

นิกรชูคาบขึ้น แล้วร้องตะโกนถามคนดู

“ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าสามารถจะแสดงให้ท่านชมได้ถึง ๒ ทาง คืออ้า
ปากกลืนคาบเข้าไปในท้องวิธีหนึ่ง แล้วก็เอาคาบสอดเข้าไปในก้น อย่างที่เรียกว่าสวนทวารหนัก
อีกวิธีหนึ่ง ท่านอยากจะชมอย่างไรโปรดบอกมา ข้าพเจ้าเป็นนักประชาธิปไตยคนหนึ่ง ขอมถือ
เสียงข้างมาก คือมติมหาชน”

คนดูโห่ลั่นโรง หลายต่อหลายคนตะโกนขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน

“สวนทวารครับ เราอยากดูคุณเอาคาบสวนทวาร”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก ก้มศีรษะโค้งคำนับคนดู

“ท่านที่รัก เป็นอันว่าท่านอยากดูข้าพเจ้าเอาคาบแทงก้น หรือทวารหนัก
ของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้านายนิกร การรณรงค์ยินดีจะแสดงให้ท่านชมตามความปรารถนา แต่
ข้าพเจ้าจะกลืนคาบเข้าไปทางปากก่อน เพราะถ้าข้าพเจ้ากลืนคาบได้ ท่านศาสตราจารย์จะ
จ่ายเงินหมื่นบาทให้ข้าพเจ้าตามสัญญา”

เสียงจ๊อกแจ๊กจอแจ๊กดังไปทั่วศาลาเฉลิมไทย นิกทรุดตัวลงนั่งคุกเข่า
ค่อย ๆ แหงนหน้าขึ้น และเงื้อมมืออันคมกริบขึ้นสุดแขน คราวนี้คนคู่มือก็เสียบกริบ จ้องตาเขม็ง
มองนายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว

นิกธำปากกว้างจนเห็นลิ้นไก่ แล้วหันมายกมือให้ท่านศาสตราจารย์อับ
ดุล อาหะหมัด

“หมื่นบาทนะโว้ยบานู”

จอมนักเล่นกลชาวอินเดียยิ้มให้นิกธ

“โอ – ให้จริง ๆ นะ อีนี่แขกไม่โกหกคะร้าย โกหกทำอะไรนะเสี่ยจู้”

นิกธนิ่งอึ้งไปสักครู่

“กลืนเข้าไปเพียงครึ่งเดียวได้ไหม?”

“ไม่ได้คะร้าย ต้องกลืนถึงค้ำมะ”

พวกคนคู่มือไปตามกันที่ท่านศาสตราจารย์พูดภาษาไทยได้ดี นิกธ
ตั้งท่าขยับจะกลืนดาบ เกือบ ๕ นาทีเขาก็ยังไม่กล้ากลืน เสี่ยหงวนนั่งจ้องตาเป็งอยู่หน้าเวทีซัก
รำคาญเต็มทนก็แหกปากร้องตะโกนขึ้น

“เฮ้ย – ถ้าปากนักก็ลงมาเออะโว้ย”

นิกธหัวเราะหึ ๆ ตัดสินใจแยงปลายดาบเข้าไปในปากทีละน้อย
ท่ามกลางความตื่นเต้นประหลาดใจของคนดู ใบหน้าของนิกธแดงกำ คณะพรรค ๔ สหายนั่งนิ่ง
แทบจะไม่หายใจ นายจอมทะเล้นกลืนดาบเข้าไปได้หน่อยเดียว ก็รีบดึงเอาออก พรวดพราดลุกขึ้น
ยืนโยนดาบทิ้ง วิ่งไปอ้วกข้างหลังเสียงดังลั่นโรง

“โอ๊ย ไม่ไหวโว้ย จ๊กกะจ๊กอหอย”

ท่านศาสตราจารย์ และคนคู่มือต่างหัวเราะงอหาย เขาหันมากล่าวกับคนคู่มือ
เป็นภาษาอังกฤษ

“ท่านสุภาพสตรี และสุภาพบุรุษ ท่านผู้ใดคิดว่าท่านสามารถกลืนดาบได้
อย่างข้าพเจ้า ขอเชิญขึ้นมาบนเวที”

คุณหญิงวาดผลลุกขึ้นยืนทันที เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ จู๊ย์ปากลั่น

“อย่า – คุณหญิง แล้วกัน นึกยังงั้นขึ้นมาละ ถึงจะขึ้นไปแสดงการ
กลืนดาบ อูตรีไม่เข้าเรื่อง”

คุณหญิงวาดทำตาโตเท่าไข่ห่าน พูดขึ้นเกือบเป็นเสียงตะโกน

“ใครบอกละ ดิฉันจะออกไปเหยี่ยว ไม่ใช่จะขึ้นไปกลืนดาบ” พูดจับท่าน
ก็เดินออกไปนอกโรงทางด้านซ้ายของศาลาเฉลิมไทย ท่ามกลางเสียงหัวเราะของใครต่อใครที่นั่ง
อยู่ข้างหลัง

ท่านศาสตราจารย์อัปดุล อาหะหมัด แสดงวิทยากลของเขาต่อไป โดย
ขอร้องนิกรให้ร่วมแสดงด้วย

“ซาลามคะรียาบาย” เขาพูดกับนิกรพร้อมกับยกมือคำนับ “ต่อไปนี้ผม
จะสะกดจิตท่าน บังคับให้ท่านพูดภาษาอินเดีย และให้ทำตามคำสั่งผม”

นายจอมทะเล้นทำหน้าตื่น ๆ

“อ้อ – ได้ซิบายู การสะกดจิตคนอย่างฉันไม่ใช่ทำได้ง่าย ๆ นา กำลังใจ
ของฉันเข้มแข็งมาก”

จอมนักเล่นกลหัวเราะ หันไปประกาศให้คนดูทราบว่า เขาจะแสดงวิชา
จิตศาสตร์อย่างสูงสะกดจิตนิกรให้ตกอยู่ในอำนาจของเขา คนดูปรบมือกราวให้เกียรติยศท่าน
ศาสตราจารย์กราวใหญ่

อัปดุล อาหะหมัดถลกแขนเสื้อขึ้น วางท่าทางให้คึกคักเข้มแข็ง แล้วเขา
ก็ยิ้มให้นิกร ทันใดนั้นนายจอมทะเล้นก็สะดุ้งเฮือกยืนตัวแข็งเหมือนท่อนไม้ นักเล่นกลทำหน้า
ชอบกลยกมือเกาศีรษะเกร็ง ๆ ร้องเอ็ดตะโรลั่น

“ยัง! ยังไม่ได้สะกด”

นิกรหัวเราะ

“อ้าว นี่กว่าสะกดแล้ว เอาซิลงมือได้”

ท่านศาสตราจารย์ชักพอใจนิกรที่เขาเป็นคนสนุกสนานร่าเริง และช่วยให้
การแสดงวิทยากลของเขามีรสชาติขึ้น

“เอาละครับ ผมสะกดละ”

อัปดุล อาหะหมัด ค่อย ๆ เบิกนัยน์ตากว้างขึ้นจนเต็มที ใบหน้า
เปลี่ยนเป็นถมึงทึงน่ากลัว เขยกมือขวาขึ้นโบกไปมาข้างหน้านิกร คนดูเจิบกริบ นิ่งนิ่งเฉยแทบ
จะไม่หายใจ

จิตศาสตร์ เป็นวิชาอันเร้นลับเหนือวิทยาศาสตร์ หรือศาสตร์อื่น ๆ จิต
ศาสตร์ และไสยศาสตร์นั้นเป็นของกลุ่มกัน ศาสตราจารย์ผู้นี้นี้อาจจะมีความรู้ในวิชาจิตศาสตร์ และไสย
ศาสตร์เป็นยอดเยี่ยม

ดังนั้น ช่วงเวลาไม่ถึง ๑๐ นาทีที่เขาถลึงตามองดูตานิกร เขาก็สามารถทำ
ให้นายการณวมวงศัหมคความรู้สึกตกอยู่ในอำนาจของเขาในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่น

นิกรยืนนิ่งเฉยไม่กระตุกกระดิก และลืมตาโพลง ใบหน้าของเขาซีดเผือด
ศาสตราจารย์ถอยหลังออกห่างนิกรแล้วค่อย ๆ โบกมือทั้งสองขึ้นทีละน้อย ทันใดนั้นเอง คนดูทั่ว
ศาลาเฉลิมไทยก็ได้รับความตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว

ด้วยอิทธิปาฏิหาริย์ของนักเล่นกลผู้นี้ เขาสามารถทำให้นายนิกรของเรา
ลอยขึ้นจากพื้นเวทีอย่างเข้มซ้า สูงขึ้นไป สูงขึ้นไปประมาณ ๒ เมตรจึงลอยนิ่งอยู่ในอากาศ

อับดุล อาหะหมัดหันมาก้มศีรษะคำนับคนดู

“ท่านที่รัก” เขาพูดภาษาไทยอย่างชัด “ข้าพเจ้าทำให้สุภาพบุรุษผู้นี้เหาะได้ด้วยอำนาจจิตศาสตร์ และเวทย์มนต์คาถาของข้าพเจ้า แต่ท่านผู้ดูอาจจะเข้าใจผิดคิดว่าสุภาพบุรุษผู้นี้เป็นพรรคพวกของข้าพเจ้า และรู้กันกับข้าพเจ้า ฉะนั้น ข้าพเจ้าขอเชิญสุภาพชนที่อยากจะเหาะได้เช่นนี้ขึ้นมาบนเวที”

คราวนี้ มีหนุ่มสาว ๒ คนพากันเดินขึ้นไปบนเวทีทันที แสดงความจำนงว่า ต้องการเหาะอย่างนิกร จอมนักเล่นกลได้ต้อนรับอย่างสุภาพ แล้วเขาก็โบกมือเรียกนิกรให้ลอยต่ำลงมาจากพื้นเวที

คนดูหายตื่นตะลึงแล้ว ต่างตบมือเสียงสนั่นหวั่นไหว และวิพากษ์วิจารณ์กันเสียงแซ่ดไปหมด หลายต่อหลายคนพูดว่า การแสดงกลของศาสตราจารย์ผู้นี้ นับว่าเป็นการแสดงที่มีปาฏิหาริย์ไม่น่าจะเป็นไปได้ ตื่นเต้นน่าดูที่สุด ถึงแม้จะเก็บค่าดูสักคนละพันบาทก็ไม่แพง

แล้วเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ็กก็เจี๊ยบกริบ เมื่อท่านศาสตราจารย์เริ่มสะกดจิตผู้เมื่อยคู้นี้ เขาบังคับให้ลอยขึ้นไปเช่นเดียวกับนิกรเกือบ ๕ นาที จึงบังคับให้ลอยต่ำลงมา ท่ามกลางเสียงปรบมือของคนดู

อับดุล อาหะหมัดยกมือเข่าร่างนิกร และหนุ่มสาวทั้งสองให้รู้สึกตัว นายจอมทะเล้นทำหน้าที่หายชอบกล

“เอ๊ะ – นี่ฉันอยู่ที่ไหนนี่”

นักเล่นกลหัวเราะชอบใจ

“ที่นี่คือศาลาเฉลิมไทยขอรับ เมื่อครูนี้นักท่านเหาะขึ้นไปจนสูง ท่านไม่รู้ตัวหรือ”

นิกรทำคออ่อน

“เหาะ – ฉันเหาะได้ บา – ถ้ายังงั้นฉันถูกท่านสะกดจิตแล้ว อือ เก่งมากบานู”

อับดุล อาหะหมัดเชิญสองสามีภรรยาให้ลงไปจากเวทีได้ แล้วเขาก็พูดกับนิกรดัง ๆ

“ท่านที่รัก ท่านพูดภาษาแขกได้ไหม”

นิกรนิ่งนึก แล้วยิ้มแห้ง ๆ

“ได้คำเดียว ซาลาม – อีนีซาลามนะ”

ศาสตราจารย์หัวเราะคิก

“ดีแล้ว ท่านพูดแขกไม่ได้ ข้าพเจ้าจะบังคับท่านด้วยจิตศาสตร์ให้ท่านพูดภาษาแขกได้อย่างคล่องแคล่วทีเดียว”

นิกรลืมตาโพลง

“เอาซี บาบู ฉันกำลังเลื่อมใส และตื่นเต้นในความสามารถของท่าน ให้ฉันตายเถอะ ท่านเก่งมากทีเดียว นักเล่นกลในโลกนี้ไม่มีใครอีกแล้วที่จะแสดงวิธยากลได้ดีเหมือนอย่างท่าน”

อับดุล อาหะหมัดเริ่มต้นสะกดจิตนิกรอีก ด้วยการยกมือขวาโบกไปมา ข้างหน้านิกร เพียงครู่เดียวนิกรก็ยืนจังกังตกอยู่ในอำนาจของท่านศาสตราจารย์ผู้นี้ ครั้นแล้วนักเล่นกลก็เริ่มสัมผัสภาษานิกรเป็นภาษาอินเดีย

ประชาชนคนดูหัวเราะกันอย่างครื้นเครง เมื่อนิกรพูดแขกได้คล่องแคล่ว ว่องไวราวกับแขกพาทูร์ดี สำเนียงที่พูด และกิริยาท่าทางก็เหมือนแขก ในราว ๕ นาที ท่านศาสตราจารย์ก็กลายการสะกดจิตให้นิกร แล้วเชิญนิกรให้นั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง เขาบอกว่า เขาอนุญาตให้เป็นพิเศษให้นายจอมทะเล้นดูเขาแสดงกลบนเวทีนี้

ท่านศาสตราจารย์ ตบมือขึ้นดัง ๆ สามสี่ครั้ง

คนของเขา ๒ คน กลิ้งถังเหล็กใบใหญ่ออกมาจากในโรง และช่วยกันตั้งถังขึ้น ถังใบนี้มีฝาไม้ปิด แต่ตรงกลางฝาเจาะเป็นรูใหญ่ขนาดศีรษะคนรอดได้

“ท่านสุภาพสตรี และสุภาพบุรุษทั้งหลาย” อับดุล อาหะหมัดปราศรัยกับคนดู “การแสดงอันคับต้อไปนี้ ท่านจะได้รับความตื่นเต้นหวาดเสียวเป็นที่สุด ท่านผู้ดูส่วนมากเคยชมการแสดงกลตัดลิ้นมาแล้ว แต่การตัดลิ้นไม่ออกรส และง่ายเกินไป ข้าพเจ้าจะแสดงการตัดศีรษะให้ท่านชม” เขาเดินไปที่โต๊ะหยิบดาบเล่มใหญ่ขึ้นมาถือกวัดแกว่งไปมา “ท่านที่รัก ข้าพเจ้าจะเชิญท่านผู้ดูคนใดคนหนึ่งขึ้นมาบนเวที และใช้ดาบเล่มนี้ฟันคอคนของข้าพเจ้าให้ขาดกระเด็น แล้วข้าพเจ้าจะแสดงการต่อคอให้เรียบร้อย”

เสียงตบมือดังขึ้นอีก แล้วเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊กดังไปทั่วโรง คนดูกำลังนิยมนับถือศาสตราจารย์ผู้นี้มาก เพราะการแสดงทุกชุดที่ผ่านมามีนักแสดงคนใดที่จะแสดงได้

อาหะหมัด ตบมือแปะ ๆ ๒ ครั้ง

ทันใดนั้นเอง ชายฉกรรจ์ชาวอินเดียเจ้าของร่างสูงใหญ่คนหนึ่ง แต่งกายแบบแขกยามทั้งหลายก็พาตัวเดินออกมาจากหลังด้วยท่าทางกะเล่อกะล่าเหมือนคิลปินที่แรกขึ้นเวที คณะพรรค ๔ สหายที่นั่งอยู่หน้าเวทีต่างสะดุ้งโหยง ทำหน้าตื่น ๆ ไปตามกัน ชาวอินเดียผู้นั้นคือนายภควานจันทร์แขกยามเก่าแก่ของบ้าน “พัชราภรณ์” นั่นเอง

“เฮ้ย!” นิกรร้องลั่น

بابูกวานจันทร์ยิ้มแหย่ง ๆ

“ซาลามคะร่าบ คุณนิกร”

นายจอมทะเล้นปราดเข้ามาหา

“ยังไงกันไว้ บานู” นิกรพุดพลาหงหัวเราะพลาหง “แกแอบมารับจ้างแสดงกลกับศาสตราจารย์นี่หรือ?”

เจ้าบ้งทำหน้าปู้เลี่ยน ๆ มองดูเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ คุณหญิงวาดด้วยความเกรงกลัว นึกไม่ถึงว่าคณะพรรค ๔ สหายจะพากันมาดูการแสดงกลในคืนนี้

“อีนี่ผมหาล่าไฟพิเศษนะ”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“แกเสือกมาเล่นกล แล้วที่บ้านใครอยู่ยามแทนแกละ”

บานูยิงฟันขาว

“เล่นตัดคอเสร็จแล้วกลับกะรึบ อีนี่ตอนหัวค่ำขโมยไม่มีนะ”

นิกรพยักหน้า

“เขาจ้างแกมาคืนละเท่าไร?”

“ร้อยบาทกะรึบ”

นิกรบู้ไปไปทางหน้าเวที

“โน่น – คุณอาหญิงกำลังจ้องมองคุณแกอยู่เห็นไหม พรุ่งนี้น่ากลัวแกลูกท่านไปล่อออกแน่”

เจ้าบ้งสั่นศีรษะ

“ไปล่อออกทำอะไรนะ เงินเดือน ๕๐๐ ไม่พอกินกะรึบ ไปล่อผมก็ไม่ออกนะ”

ครั้นแล้วนายภควานจันทร์ก็เดินมาที่ถึงเหล็กสนทนากับท่านศาสตราจารย์สักครู่เขาก็เปิดฝาถึงเหล็กออก กระโดดเข้าไปในถึงเหล็กใบนั่น อับดุล อาหะหมัดจัดแจงปิดฝานายภควานจันทร์โพล่ศีรษะออกมาแค่อ จอมนักเล่นกลร้องประกาศกับคนดู

“ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าอนุญาตให้ท่านใช้ดาบเล่มนี้ตัดคอคนของข้าพเจ้าได้ และข้าพเจ้าจะต่อเอง ท่านผู้ใดกล้าพอที่จะฟันคอคนของข้าพเจ้าขอเชิญขึ้นมาบนเวที”

คนดูวิจารณ์กันเสียงแซ่ดไปหมด แน่นอนละ การแสดงในชุดนี้จะต้องหวาดเสียว และมหัศจรรย์มาก อับดุล อาหะหมัดประกาศซ้ำซากร้องเชิญอยู่ตั้งนาน นายทหารบกในเครื่องแบบคนหนึ่งซึ่งมีศเป็นร้อยโทก็เดินขึ้นไปบนเวทีท่ามกลางเสียงอื้ออึงของประชาชนคนดู

จอมนักแสดงกลปราดเข้ามาจับมีอนายทหารหนุ่ม และส่งดาบให้

“ฟันได้ขอรับ ฟันคอคนของผมให้ขาดกระเด็นเลย”

นายทหารหนุ่มขยับดาบกระชับมันไว้ในมือ

“ท่านรับรองว่า ถ้าหากว่าเขาต้องเสียชีวิตจากดาบเล่มนี้”

อับดุลอาหะหมัดยิ้มแป้น

“รับรองครับ มันเป็นการแสดงกลของผม ท่านจะรู้สึกว่ามันได้ใช้ดาบเล่มนี้ฟันคอคนของผม แต่ความจริงผมใช้อำนาจจิตศาสตร์พรางดาท่าน และคนดูทุก ๆ คนให้เห็นคอขาดกระเด็น”

นายทหารหนุ่มเดินมาหยุดยืนข้างถึงเหล็ก เขาจ้องมองดูหน้านายภควานจันทร์อย่างตื่น ๆ คราวนี้ไฟฟ้าที่เวทีก็ค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีเขียวอ่อนเย็นตา คนดูเงียบกริบ บรรยากาศในศาลาเฉลิมไทยเคร่งเครียด ทุกคนตื่นเต็นจนบอกไม่ถูก

ศาสตราจารย์อัปดุล อาหะหมัดร้องบอกนายทหาร

“ฟันซี่ครับ ฟันได้แล้ว”

นายทหารสื่อสารลงใจไม่น้อย เขาเกรงว่าเขาจะตกเป็นผู้ต้องหาของตำรวจในฐานะฆ่าคนตายโดยเจตนา แต่แล้วเขาคิดว่า ท่านศาสตราจารย์จำเป็นต้องรับผิดชอบ อนึ่งเขาเองก็เป็นทหาร หากตำรวจมาจับเขาเขาไม่ยอมให้จับ ตำรวจก็ทำอะไรเขาไม่ได้ เขาจึงตัดสินใจเสียดาบขึ้นสุดแขน

“โอ๊ะ” นิกกร้องลั่น ปรากฏเขายืนข้างนายทหารหนุ่ม “ตายนะครับคุณ”

ร.ท.ทหารสื่อสารหันมายิ้มให้นายการุณวงศ์

“ผมต้องการดูความสามารถของศาสตราจารย์ มันจะเป็นไปได้หรือครับคอขาดแล้วต่อได้”

นิกกรกลืนน้ำลายเอือก

“แต่ถ้ามันเกิดตายขึ้นคุณจะได้ครีโอล”

นายทหารหนุ่มหัวเราะ

“เอาละครับเป็นยังไงก็เป็นกัน ผมฟันละ”

เขายกดาบขึ้นจ่อคอกนายภควานจันทร์ แล้วเงื้อง่าขึ้นสุดแขน ฟันจับลงไปเต็มเหนี่ยว คนดูหลายคนที่เป็นผู้หญิงหวีดร้องสุดเสียง เมื่อแลเห็นศีรษะของนายภควานจันทร์ขาดกระเด็น หล่นจากฝาดังเหล็กลงมากลึงอยู่บนพื้น

แล้วคนดูทั้งโรงก็ฮือขึ้นพร้อม ๆ กัน จ้องตาเขม็งมองดูศีรษะนายภควานจันทร์ซึ่งกำลังแลบลิ้นแพล็บ ๆ กระพริบตาถี่เร็ว ประชาชนคนดูตื่นเต็นหวาดเสียวเหลือที่จะกล่าว นายทหารหนุ่มผู้นั้นโยนดาบทิ้งร้องอุทานเสียงหลงวิ่งจืดลงจากเวทีทันที ด้วยความตระหนกตกใจเหลือที่จะกล่าว สุภาพสตรีหลายคนถึงกับวิ่งหนีออกไปนอกโรง ชายแก่หลายคนเป็นลมคอพับคออ่อนอยู่กับเก้าอี้

นิกกรอ้าปากหาวอ ถอยหลังกรูด จ้องมองดูศีรษะนายภควานจันทร์

“อ้ายบัง! โห่ คอขาดแล้ว

อย่างไรก็ตาม คนดูราว ๔๐ เปอร์เซนต์เชื่อว่าเป็นการแสดงกลด้วยศิลปะอันยอดเยี่ยมของท่านศาสตราจารย์ผู้นี้ เพราะการตัดศีรษะนี้ไม่มีเลือดไหลออกมาจากคอเลย

อับดุล อาหะหมัดยกมือขวาขึ้นหูขอร้องให้ประชาชนคนดูสงบเสียง
“ท่านทั้งหลาย ท่านไม่ต้องตื่นตื่นตกใจ ถึงแม้คนของข้าพเจ้าถูกฟันคอ
ขาด แต่เขาก็หาตายไม่ ข้าพเจ้าจะต่อคอให้เดี๋ยวนี้”

เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจของคณุนับจำนวนพันดังขึ้นอีก ศาสตราจารย์นักเรียน
กลก้มลงคว่ำศีรษะนายภควานจันทร์ยกขึ้น ถือเดินมาถึงหลังเหล็กขึ้นวางบนคอ โบกมือไปมา และ
ตบศีรษะนายภควานจันทร์เบา ๆ

ไฟฟ้าสีเขียวवलเปลี่ยนเป็นสีธรรมดา บนเวทีสว่างไสวไปทั่ว ท่าน
ศาสตราจารย์ยกฝ่าไม้ปิดถังออก นายภควานจันทร์ผลุดลุกขึ้นยืนก้าวออกมาจากถังเหล็กเดินเข้าโรง
ไปอย่างสง่าผ่าเผย เสียงตบมือ และเสียงพูดสวดิติท่านศาสตราจารย์ดังขึ้นลั่นไปหมด มันเป็นการ
แสดงกลที่ตื่นตื่นหวาดเสียวเห็นจริงเห็นจังไม่น่าเสียดายเงินค่าดูเลย

นิกรทำตาปริบ ๆ มองดูอับดุลอาหะหมัดด้วยความเลื่อมใส
“เก่งมาก ท่านอาจารย์ ฉันเชื่อว่าท่านเป็นนักแสดงกลที่เก่งที่สุดในโลก”
นิกรกล่าวชมเชยอย่างจริงใจ

ท่านศาสตราจารย์หัวเราะ ตบมือ ๒ ครั้งเรียกคนของเขาให้ออกมานำถัง
เหล็กเข้าไปเก็บ ต่อจากนั้นเขาก็เริ่มแสดงวิทยากลต่อไปตามรายการของเขา

อับดุล อาหะหมัดหยิบกล่องไม้สี่เหลี่ยมมากกล่องหนึ่งขึ้นมาเปิดฝาออกให้
คนดูแลเห็นว่าภายในกล่องไม่มีอะไร เขาเอาไม้สั้น ๆ ที่ถืออยู่ควานเข้าไปในกล่องทั้งสี่ด้าน เสียง
ดังก๊อ๊กแก๊ก ๆ แล้วเขาก็พูดกับคนดู

“ไม่มีอะไร”

เขาวางกล่องลงบนโต๊ะเปิดฝาไว้ตามเดิมแล้วเปิดฝาออก ล้วงมือลงไป
ในกล่องหยิบขวดเบียร์ออกมา ๓ ขวด นกพิราบอีก ๒ ตัว และแท่งไม้สี่เหลี่ยมอีกหลายแท่งทำให้คน
ดูประหลาดใจไปตามกัน

นิกรเดินเข้ามาหยิบกล่องขึ้นพิจารณาแล้วเปิดฝาออกดู สักครู่เขาก็ยิ้ม
ออกมาได้

“ท่านศาสตราจารย์ อย่างนี้ฉันก็แสดงได้เหมือนกัน”

อับดุล อาหะหมัดหัวเราะ

“ถ้าแสดงให้เหมือนอย่างข้าพเจ้า เงินหมื่นบาทก็จะเป็นของท่าน”

นายจอมทะเล้นพยักหน้า ยกกล่องไม้สี่ขาขึ้นเปิดฝาออกหันไปให้คนดู
แล้วพูดเสียงหนัก ๆ

“ไม่มีอะไร”

นิกรปิดฝากล่องแล้ววางกล่องบนโต๊ะ ทำเป็นเสกคาถาสักครู่ก็เปิดฝา

กล่องออก เอื้อมมือควานลงไปในกลุ่มหีบขวดเบียร์ขวดหนึ่งออกมา ท่านศาสตราจารย์สะดุ้ง
เฮือก ใบหน้าซีดเผือดแปลกใจที่นิกรแสดงกลได้อย่างเขา คนดูตบมือโห่ร้องกันเกรียวกราว นิกร
หีบขวดเบียร์ออกมาอีก ๒ ขวด

ท่านศาสตราจารย์ขยับจะเดินเข้าไปหลังโรง แต่นิกรคว้าแขนไว้

“อย่า – ไม่ต้องเข้าไป เตรียมจ่ายเงินหมื่นบาทให้ฉันดีกว่า” แล้วนิกรก็
ล้วงนกพิราบออกมาที่ละตัวรวม ๒ ตัว แห้งไม้สี่เหลี่ยมอีก ๕ แท่ง

อับดุล อาหะหมัดแทบลมจับ เขาสวดสาบานเป็นภาษาแขกในลำคอ
อย่างไรเสียคนของเขาต้องทรยศต่อเขาเป็นแน่ นิกรจึงสามารถแสดงกลได้เช่นเดียวกับเขา เมื่อนิกร
แสดงจบคนดูก็พากันตบมือ โห่ร้องกันเกรียวกราว นายจอมทะเล้นเดินเข้ามาหาท่านศาสตราจารย์
แล้วแบมือ

“มา – จ่ายมาหมื่นบาท”

อับดุล อาหะหมัดสั่นศีรษะ

“ยังก่อน ท่านจะต้องแสดงกลต่อไปอีกให้ได้เหมือนข้าพเจ้า เราจึง
จ่ายเงินหมื่นบาทให้ท่าน”

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

“อ๊ะ ถ้ายังงั้นละก็เอะตะปากกันละวะ อ้ายบัง คนดูทุกคนยอมเป็นพยาน
ให้กัน แกล่ได้ประกาศโฆษณาว่า ถ้าใครแสดงกลได้อย่างแจะจะเป็นการแสดงวิธีหนึ่งวิธีใดก็ตาม
แจะจ่ายเงินให้หมื่นบาท มา – จ่ายมาเสียดี ๆ ถ้าไม่จ่ายเป็นเกิดเรื่องแน่”

คนดูเอาใจช่วยนิกร ร้องตะโกนเอะอะให้ศาสตราจารย์จ่ายเงินรางวัล
หมื่นบาทให้นิกรตามสัญญา อับดุล อาหะหมัดหัวฟัดหัวเหวี่ยง เขาล้วงกระเป๋าเสื้อหีบธนบัตรใบ
ละร้อยบาทปึกหนึ่งออกมาส่งให้นิกรอย่างเคื่อง ๆ

“เฮ้อ เอาไป”

ประชาชนคนดูตบมือลั่น นิกรก้มศีรษะคำนับคนดูอย่างสง่าผ่าเผย เก็บ
เงินหมื่นบาทใส่กระเป๋ากางเกงแล้วเขาก็หันมายิ้มให้ท่านศาสตราจารย์ ซึ่งยืนทำหน้าที่เหมือนม้า
หมากรุกอยู่ข้าง ๆ เพราะความเสียดายเงิน

“ขอบใจมากบานู แสดงกลต่อไปซี อย่าให้เสียเวลา”

อับดุล อาหะหมัดสั่นศีรษะ เดินไปนั่งที่เก้าอี้ตัวหนึ่งนิกรชักฉีกก็เอ็ดตะ
โรลั่น

“ว่ายังไงโว้ย ถ้าแกไม่เล่นฉันจะได้เล่นแทน แกเสียเงินหมื่นบาทเท่านั้น
ใจเสาะไปได้ แยกออกเงินให้เขาคุ้มก็คุ้มก็คุ้ม”

ท่านศาสตราจารย์พุดออกมาอย่างหัวเสีย

“ใจไม่ดียังแสดงกลไม่ได้ ต้องขอพักสักครู่ โอ๊ย แยกกลุ่มใจโว้ย”

คนดูฮากรีน นิกรหันมายิ้มกับคนดู

“ท่านทั้งหลาย เจ้าโปรเฟสเซอร์คนนี้หัวเสียไม่ยอมแสดงกล ข้าพเจ้าถือโอกาสนี้แสดงกลให้ท่านชมบ้างท่านจะได้เห็นว่า กรุงศรีอยุธยาของเรายังไม่สิ้นคนดี ข้าพเจ้าซึ่งเป็นพี่น้องร่วมชาติของท่านก็สามารถแสดงกลได้ไม่เลวกว่าศาสตราจารย์อับดุล อาหะหมัด ฉะนั้นถ้าท่านผู้ใดต้องการชมวิทยากลของข้าพเจ้าแล้ว ขอได้โปรดคบมือให้เกียรติยศแก่ข้าพเจ้าด้วย”

เสียงตบมือดังขึ้นอย่างสนั่นหวั่นไหว นิกรกำลังเป็นจุดเด่นของคนดูทั่วศาลาเฉลิมไทย นายจอมทะเล้นยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ก้มศีรษะโค้งคำนับคนดูอีกครั้งหนึ่งแล้วกวักมือเรียกเสียงหวนกับเจ้าแห้วให้ขึ้นมาบนเวที

อาเลียหันมายิ้มให้वलลอ

“वलลจ๋า ขออนุญาตขึ้นไปร่วมแสดงกลกับอัยกรหน่อยนะ”

वलลอพยักหน้า และยิ้มให้เขาอย่างอ่อนหวาน

“ขึ้นไปซิคะ เราต้องแสดงกลหักหน้าอับดุล อาหะหมัดให้ได้ เขาจะได้รู้ว่า คนไทยมีความสามารถไม่ยิ่งหย่อนกว่าเขา”

กิมหงวนลุกขึ้นยืน พาเจ้าแห้วเดินขึ้นไปบนเวทีอย่างองอาจ นิกรร้องประกาศเสียงลั่น

“ท่านทั้งหลาย สุภาพบุรุษเจ้าของร่างสูงชะลูดที่ปรากฏอยู่ในสายตาของท่านนี่คืออาเลียกิมหงวนมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย ข้าพเจ้าขอแนะนำให้ท่านรู้จัก”

คนดูตบมือกราว และส่งเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊ฟไม่ได้ศัพท์ เขาเคยได้ทราบกิตติศัพท์มานานแล้วว่า ผู้ที่ร่ำรวยที่สุดในประเทศไทยคือนายกิมหงวน ไทยแท้ เมื่อได้เห็นตัวจริงต่างก็ตื่นตะลึงใจ พวกผู้หญิงที่นั่งเก้าอี้หน้าเวทีทำหูทวนตากระชดกระช้อยให้ทำให้ทางอาเลียเพราะหวังจะได้เป็นผัว ถึงแม้ว่าหล่อนจะเป็นเมียที่เท่าไรก็ยังได้เพราะอย่างน้อยก็ได้ชื่อว่าเป็นเมียมหาเศรษฐีดีกว่ามีผัวเสงช่วย เกราะห่มยามร้ายไปเจอเอานักแข่งเข้าก็จะลำบาก

เสียงหวนแอ๊คทำให้ฝั่งผายเพื่อให้สมกับที่เขาเป็นมหาเศรษฐี ก้มศีรษะคำนับคนดู และยิ้มด้วยมุมปากข้างซ้ายเพียงเล็กน้อย

“อาเลียครับ” นิกรพูดอย่างอ่อนหวาน “ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่อาเลียกรุณาขึ้นมาร่วมแสดงกลกับผม”

กิมหงวนหัวเราะ

“ลำบากนักก็พูดกันอย่างที่เราเคยพูดกันเถอะวะ มาขอรับขอรองเดี๋ยวก็จะถิบเข้าให้”

นิกรทำคายน

“เราต้องทำตัวให้สุภาพหน่อยซี อ้ายห่า”

“อ้อ ไม่รู้นี่หว่า” แล้วเสียงหงวนก็พูดเสียงดัง “ยินดีครับ คุณนิกร ผมรู้สึกเป็นเกียรติยศอย่างมหัศจรรย์ที่ได้มาร่วมการแสดงกลกับคุณ” แล้วกิมหงวนก็ชักคิวให้โปรเฟสเซอร์ “ยังไง บานู ใจน้อยถึงกับไม่ยอมแสดงกลเชียวหรือ”

อับดุล อาหะหมัดค้อนควับ และไม่ได้ตอบว่าอะไร นิกรเริ่มแสดงวิทยากลเขาทำท่าสะกดจิตเสียงหงวน ยกมือขวาววนเวียนไปมาข้างหน้า

กิมหงวนหัวเราะ

“ทำอะไรวะ อ้ายกร”

“ก็สะกดจิตยังไงล่ะ”

“ลำบากนักอย่าสะกดดีกว่า”

“นั่นนะซี กันก็ว่าอย่างนั้น” แล้วนิกรก็ล้วงกระเป๋าเสื้อเจ็ดหยิบ

ผ้าเช็ดหน้าปริมิตผืนหนึ่งออกมา คลี่ออกให้คนดูพิจารณา วางผ้าเช็ดหน้าลงบนโต๊ะ พยักหน้ากับเจ้าแก้ว “เฮ้ย – เอาเงินของแกให้กันสัก ๒๐ บาทซี”

เจ้าแก้วยิ้มแห้ง ๆ ล้วงกระเป๋าหยิบธนบัตรออกมาปึกหนึ่ง แล้วส่งธนบัตร ๒๐ บาท ๑ ฉบับให้นายการณวงค์

นิกรชูธนบัตรขึ้นอวดคนดู

“ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะแสดงกลง่าย ๆ ให้ท่านชมก่อน ท่านเห็นแล้วว่ ในมือของข้าพเจ้าคือธนบัตรใบละ ๒๐ บาท” พูดยกนิกรก็ฉีกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย “ข้าพเจ้าฉีกมันขาดแล้ว ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าจะต่อมันให้ดีเหมือนอย่างเดิม”

นายจอมทะเล้นวางเศษธนบัตรลงบนผ้าเช็ดหน้า รวบผ้าเช็ดหน้าขึ้นทำเป็นเสกเป่าคาถา ศาสตราจารย์อับดุล อาหะหมัดจ้องตาเขม็งมองคุณิกรตลอดเวลา สักครุณิกรก็คลี่ผ้าเช็ดหน้าออกมา เศษธนบัตรใบนั้นกลายเป็นธนบัตรดีตามเดิม

เขาหยิบธนบัตรออกมาคลี่อวดคนดูแล้วคืนให้เจ้าแก้ว ทันใดนั้นเองเสียงตบมือ และเสียงหัวเราะของคนดูก็ดังลั่นศาลาเฉลิมไทย

อับดุล อาหะหมัดถูกนิกรหักหน้าก็เดือดดาล เขาผลุนผลันลุกขึ้นเดินเข้ามาหานายการณวงค์ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาปึกหนึ่ง และฉีกมันออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยส่งให้นิกร

“ท่านผู้สามารถโปรดต่อธนบัตรให้ข้าพเจ้าด้วย”

นิกรลืมหัดโพล่งแล้วหัวเราะ

“โอ – เสียใจมากท่านศาสตราจารย์ ข้าพเจ้าทำได้ครั้งเดียวเท่านั้น ท่านไม่ควรฉีกมันทิ้งเลยน่าเสียดายเหลือเกิน”

อับดุล อาหะหมัดทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม คนดูพากันลั่นพอกพอกใจ
นิกรแสดงกลต่อไป เขาล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบมีดพับสปริงเล่มหนึ่งออกมาข้างออกแล้วพยักหน้า
กับอาเลีย และพูดเสียงหนักแน่น

“เฮีย ถลกแขนเสื้อเช็ดขึ้น”

เสียงหวนริบถลกแขนเสื้อเช็ดขึ้นทันที นิกรจับแขนกิมหงวนไว้ หันไป
พูดกับประชาชนคนดูกล

“ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะใช้มีดพกเล่มนี้กรีดแขนเพื่อนของข้าพเจ้า และ
ข้าพเจ้าจะเสกให้แผลหายสนิท รับรองว่าไม่ใช่เล่นกล ข้าพเจ้าแสดงด้วยเวทย์มนต์คาถา ซึ่งเป็น
ความจริง ขอให้ท่านคอยดูให้ดี”

อาเลียยิ้มแห้ง ๆ

“เฮีย – ตอนนี่งัดแสดงไม่ได้หรือ”

นิกรหัวเราะ

“ไม่เป็นไรเชื่อภูมิกันเถอะวะกันก็หนึ่งเหมือนกัน”

“ว้า – เสียวไล้ว้ย”

“บ๊ะแล้ว – ทำเป็นใจเสาะไปได้” พูดจับนิกรก็ยกท่อนแขนซ้ายของ
กิมหงวนขึ้นแล้วฟันฉับลงไปก่อนข้างแรงท่ามกลางความตื่นเต็นของคนดู

“น๊วะ”

อาเลียร้องอุทานออกมาคำหนึ่ง โลหิตสีแดงเข้มไหลทะลักออกมา
จนกระทั่งคนดูแลเห็นกันทั่วโรง นิกรก้มศีรษะโค้งคำนับคนดูอย่างสง่าผ่าเผย

“ท่านทั้งหลาย ท่านเห็นแล้วว่าข้าพเจ้าได้ใช้มีดฟันแขนเพื่อนของข้าพเจ้า
จนบังเกิดเป็นบาดแผลเลือดไหลออกมา ต่อจากนี้ข้าพเจ้าจะใช้คาถาเสกบาดแผลให้หายไป ขอให้
ท่านผู้ดูกรุณาตบมือให้เกียรติศข้าพเจ้าอีกหน่อยเถอะครับ”

เสียงตบมือดังขึ้นทันที นายการณวงศ์จัดแจงเช็ดเลือดที่แขนเสื้อหวน
ด้วยผ้าเช็ดหน้าของเขา แล้วใช้ผ้าเช็ดหน้าคลุมไว้ ทำเป็นเสกคาถาอยู่สักครู่ก็เปิดผ้าขึ้น คราวนี้คน
ดูก็ตื่นเต็นประหลาดใจไปตามกัน บาดแผลที่แลเห็นหายไปแล้ว แม้แต่เลือดที่เประอะเปื้อนก็ไม่มี
คนดูต่างพูดกันจ้อกแจ้กจ้อแจ่มความสามารถของนิกรซึ่งเขาแสดงกลได้ดีพอพิพอดเหวี่ยงกับท่าน
ศาสตราจารย์อับดุล อาหะหมัด กิมหงวนตื่นเต็นเหลือที่จะกล่าว

“เฮีย แก่ทำยังไงวะอ้ายกร ว้า – แก่นี้ไม่ใช่คนเสียแล้วละว้ย”

นิกรยิ้มเป็น

“กันใช้คาถา เห็นความสามารถของกันแล้วไม่ใช่หรือ?”

อาเสี่ยเอี่ยมมือหิบบิดพับสปริงที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมาพิจารณา ดูแล้ว
คว้าแขนชายเจ้าแห้วมาถือไว้ เจ้าแห้วร้องอะอะเอ็ดตะโร กิมหงวนไม่ฟังเสียงเงื่อมัดพันจับลงไป
ที่แขนเจ้าแห้วเสียงดังฉว๊ะ เลือดไหลทะลักออกมาทันที

แล้วกิมหงวนก็ลากตัวเจ้าแห้วเดินเข้าไปหาอับดุล อาหะหมัด

“บานู ลองแสดงทำให้บาดแผลที่แขนเจ้านี้ให้หายไปได้ไหมล่ะ”

โปรเฟสเซอร์สันศิริชะ

“เสียใจ ข้าพเจ้าทำไม่ได้”

อาเสี่ยหัวเราะก๊าก

“ถ้าเช่นนั้น ความสามารถในการแสดงกลของท่านผู้เพื่อนฉันไม่ได้ ฮะ
ฮะ นี่นะระอะโปรเฟสเซอร์ไม่ได้สติโวย” แล้วเสี่ยหงวนก็งุมมือเจ้าแห้วเดินเข้ามาหา นิก “อ้าย
กร ช่วยทีซิโวย”

นิกมองดูบาดแผลที่แขนเจ้าแห้วแล้วสันศิริชะ

“ต่อให้ไม่ได้หรอก กันต้องฟื้นเองคาถาของกันจึงจะเป็นผล”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก

“อ้อย รับประทานผมแน่แล้ว รับประทานไม่ยอม ไม่ยอมจริง ๆ อา
เสี่ยฟื้นผม” พูจอบเจ้าแห้วก็ร้องไห้โฮ

กิมหงวนทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ มองดูนิกอย่างเคือง ๆ

“ซิบหาย นึกว่าทำได้ อ้ายเราไม่รู้หลงพันแขนเจ้าแห้วเสียเต็มเหนี่ยว”

พูจพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเลือดให้เจ้าแห้ว แล้วยกมือคบหลังเจ้าแห้วเบา ๆ “ไปลงไปนั่งคูที่หน้า
เวทีตามเดิม นิดหน่อยไม่เป็นไรนะ”

เจ้าแห้วสะดุ้งอื่นดั่ง ๆ

“รับประทานนิดหน่อยเมื่อไรละครับ แผลออกเบือเริ่ม”

อาเสี่ยคบหลังเจ้าแห้วเป็นการปลอบใจ

“ข้านึกว่าอ้ายกรมันเสกคาถาให้แผลหายได้เหมือนอย่างที่ผมฟันข้าเมื่อ
นี่ก็เลยฟื้นแก เอาเถอะพรงนี้ข้าจะให้เงินค่าทำขวัญเอ็ง ๑,๐๐๐ บาท”

เจ้าแห้วลืมหูลืมตาโพลง

“พันบาท!” เขาอุทานลั่นแล้วพูดเสียงอ่อย “ถ้ายังงั้นรับประทานพันเสี่ย
อีกแผลอะครับจะได้เป็นสองพัน”

กิมหงวนทำคายน

“เดี๋ยวถีบตกเวทีเลย ไปลงไปนั่งคูข้างล่าง”

เจ้าแห้วเดินอมยิ้มลงไปจากเวที นิกเริ่มแสดงกลต่อไป เขาเดินมาที่โต๊ะ
สี่เหลี่ยม หิบบิดน้ำร้อนใบจิวขึ้นมาถือ เทน้ำในกาใส่ถ้วยแก้วใบหนึ่ง ปริมาณน้ำในกา

ทองเหลืองมีประมาณครึ่งถ้วยแก้วเท่านั้น แต่นิกรรินจนเต็มแก้วน้ำในกายังไม่หมด เขาหยิบถ้วยแก้วเทน้ำลงกระโถนแล้วรินน้ำในกาทองเหลืองใส่ด้วยแก้วอีก

คนดูชอบใจหัวเราะกันลั่นโรง นิกรหยิบถ้วยแก้วเทน้ำลงกระโถนอีกเป็นแก้วที่ ๒ แล้วรินน้ำในกาใส่แก้วอีก

คราวนี้ ศาสตราจารย์อัปดุล อาหะหมัดรู้สึกเลื่อมใสในการแสดงกลของนิกรมาก เขาลุกขึ้นเดินเข้ามายืนข้างนิกร ใบหน้าของท่านศาสตราจารย์ข่มขื่นขื่น นิกรรินน้ำใส่แก้วพลางยกคิ้วให้นักเล่นกล

“ไฉ – โปรเฟสเซอร์ กลที่ข้าพเจ้ากำลังแสดงอยู่นี้เป็นกลง่าย ๆ ท่านแสดงได้ไหมล่ะ”

อัปดุล อาหะหมัดคอมยิ้มแต่ไม่พูดว่าอะไร นิกรวางกลบนโต๊ะ แล้วยกแก้วน้ำขึ้นดื่มอีก ๆ ประมาณครึ่งแก้ว ถือแก้วเดินมาหน้าเวที สาดแก้วน้ำมาทางคนดูทำให้คนดูตอหน้าเวทีหลบกันวูบวาบ แต่แล้วน้ำในแก้วกลับกลายเป็นเศษกระดาษสีต่าง ๆ จิ้นเล็ก ๆ ปลิวว่อน

คนดูตบมือโห่ร้องกันเกรียวกราว ต่างพอกพอกใจในการแสดงกลของนิกร นายจอมทะเล้นกัมศิระะค่านับคนดูอย่างนอบน้อม แล้วหันมาพยักหน้ากับเสี่ยหงวน

“เฮ้ย – ลงไปนั่งดูเถอะเว้ย กันแสดงหักหน้าท่านศาสตราจารย์นิด ๆ หน่อย ๆ พอหอมปากหอมคอเท่านั้น”

คนดูหลายคนตะโกนโหวกเหวก ขอร้องให้นิกรแสดงต่อไป นายการุณวงศ์โบกไม้โบกมือกับคนดูแล้วจูงมือเสี่ยหงวนลงมาจากเวที ใครต่อใครพากันมองดูเขาเป็นตาเดียว

ศาสตราจารย์อัปดุล อาหะหมัดเริ่มแสดงกลต่อไป เขาประกาศให้คนดูทราบเป็นภาษาไทย ซึ่งเขาพูดไทยได้ดีพอใช้

“ท่านสุภาพชนทั้งหลาย ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่สุภาพบุรุษที่นั่งอยู่หน้าเวทีนี้ ได้กรุณาให้เกียรติศขขึ้นมาร่วมแสดงกลกับข้าพเจ้า ทำให้การแสดงกลของเราครึกครื้นขึ้นอีก อันดับต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะได้แสดงให้ท่านชมต่อไป ข้าพเจ้ายินดีที่จะเรียนให้ท่านทราบว่า การเดินทางมาประเทศไทยของข้าพเจ้าในคราวนี้ ข้าพเจ้าได้นำผีดู ๆ มาจากอินเดียด้วย แต่รับรองว่าผีของข้าพเจ้าจะไม่ทำอันตรายต่อท่านเลย ข้าพเจ้าจะได้เรียกผีของข้าพเจ้าออกมาพบกับท่าน ณ บัดนี้”

เสียงตบมือของคนดูดังเปาะเปาะ ๆ ไฟฟ้าในศาลาเฉลิมไทยดับพริบลงทันที ทำให้ความมืดปกคลุมไปทั่วราวกับอยู่ในถ้ำ เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจของคนดูเสียบกริบ ทุกคนอยากดูผีแขกที่มาจากอินเดีย

ทันใดนั้นเอง คุณหญิงวาดก็แหวขึ้น

“อู๊ย! อะไรก็ไม่รู้ บ้าจริงเชียวเจ้าคุณนี่ ทำเป็นเด็กหนุ่ม ๆ ไปได้”

“แล้วกัน” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เอ็ดตะโรขึ้นบ้าง “ฉันนั่งอยู่เฉย ๆ แท้ ๆ
หาเรื่อง”

“เอ๊ะ – ถ้ายังงั้นเจ้าคุณปัจจนิกฯ ละเมียดชิปไปตายนั่นกระมัง”

“ฮ่า?” เจ้าคุณปัจจนิกฯ อุทานสุดเสียง “ผมเปล่านะ ให้ตายโหงตายห้า
ชีเอ้า”

ปีศาจของท่านศาสตราจารย์ ปรากฏตัวขึ้นแล้วเสียงหัวเราะเสียงพูด
พิมพ์ของคณดุก็ดังไปทั่วโรง มันเป็นปีศาจในสภาพโครงกระดูก กระโดดโลดเต้นเสียงกรู๊งกริ่ง
อยู่กลางเวที นัยน์ตาลวงโบ้ของมันมีไฟฟ้าเดินทางดวงเล็ก ๆ อยู่ข้างใน

ร่างของโครงกระดูกเดินลงมาจากเวทีอย่างแคล่วคล่องว่องไว เรือนร่าง
ของปีศาจเป็นแสงวูบวาบเหมือนหน้าปัดนาฬิกาข้อมือพรายน้ำเมื่อมองในที่มืด ไม่มีคนดูคนใด
หวาดกลัวผีปีศาจตนนี้ เพราะทราบดีว่าเป็นผีคนไม่ใช่ผีจริง ๆ ดังนั้น คนดูจึงหัวเราะอย่าง
สนุกสนาน

สมุนของศาสตราจารย์อับดุล อาหะหมัดเดินผ่านมาทางคณะพรรค ๔
สหાય นิกกริบกระซิบกระซาบบอกกิมหงวน

“เฮ้ย – จับผีโวย!”

“หา? จับอะไรนะ” อาเสี่ยกระซิบถาม

“จับผี”

“อ้อ – เอาซี กันจะขัดขาให้มันหกล้มแล้วแกคอยจับ”

ปีศาจโครงกระดูกเดินมาถึงคณะพรรค ๔ สหાય อาเสี่ยก็ยื่นเท้าขวา
ออกไป ผีของศาสตราจารย์ไม่ทันระวังตัวก็สะดุดเท้ากิมหงวนเสี่ยหลักหกล้มป้าบ นิกกริบ
ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบปืนพกออกมา ยกด้ามปืนพกประเคนกลางกบาลเจ้าปีศาจโครงกระดูกดัง
โป๊ก ปีศาจโครงกระดูกซึ่งกำลังจะลุกขึ้นเลยนั่งเหยียดเท้าทำตาปริบ ๆ สิ้นสติสมประดี

เสียงอับดุล อาหะหมัดตะโกนเรียกหลายคำ แต่สมุนของเขานั่งนิ่งเฉยไม่
ไหวติง แล้วไฟหน้าเวทีกับไฟในโรงก็เปิดสว่างขึ้น เมื่อถูกแสงไฟฟ้า ร่างโครงกระดูกก็กลายเป็น
กระต่ายนายหนึ่ง รูปร่างสูงโปร่ง สวมเสื้อยืดแขนยาว กางเกงยืดยาวแนบเนื้อสีดำ และสวม
ถุงคลุมหน้าสีดำ

นิกกริบประคองผีลุกขึ้นยืน

“ไป – ไปขึ้นไปบนเวที มีอย่างที่ไหนเดินมาล้มทับเอาแข่งเข้า”

บาบูนีเชอหันรีหันขวางอยู่สักครู่ ก็เดินโซซัดโซเซขึ้นไปบนเวทีอย่าง
มึนงง เสียงคนดูโห่ร้องกันเกรียวกราว ศาสตราจารย์อับดุล อาหะหมัดโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง กล
ของเขาแตกเสียแล้ว เขาไล่ตะผีของเขาวิ่งเข้าไปในโรงท่ามกลางเสียงหัวเราะของคนดู

ต่อจากนั้น เขาก็แสดงวิทยากลของเขาต่อไปซึ่งเป็นการแสดงที่ปลื้มก้อย
สิ่งละอันพันละน้อย แต่ก็ทำให้คนดูได้รับความตื่นเต้นสนุกสนานมาก

นิกรของเรานั่งหลับอยู่บนเก้าอี้ อ้าปากน้ำลายไหลยืด

ตอนหนึ่งแห่งการแสดง ศาสตราจารย์อับดุล อาหะหมัดได้ประกาศว่า

“ท่านที่รัก การแสดงอันดีสุดท้ายในรอบนี้ ข้าพเจ้าจะได้แสดงการหาย
ตัวให้ท่านชม และเพื่อให้ท่านเห็นว่าการแสดงของข้าพเจ้านั้นไม่ได้หลอกลวงท่าน ข้าพเจ้าจึงขอ
เชิญท่านผู้มีเกียรติสัก ๓ – ๔ คนขึ้นมาบนเวที ซึ่งท่านจะได้ชมการแสดงของข้าพเจ้าอย่างใกล้ชิด”

กิมหงวนผลุดลุกขึ้นยืน หันมายิ้มให้พล

“เฮ้ย ขึ้นไปจับโกหกตาโปรเฟสเซอร์นี่หน่อยเถอะวะ”

นายพัชราภรณ์สั้นศิริชะ

“ไม่เอาละวะ ขายหน้าเขา นั่งดูเฉย ๆ ดีกว่า”

อาเสี่ยเปลี่ยนสายตามาที่นายแพทย์หนุ่ม

“แกก็แล้วกันหมอ ขึ้นไปกับกัน”

ดร.ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

“โน – กันสมัครเป็นคนดู”

กิมหงวนชักฉีกก็เดินขึ้นไปบนเวทีตามลำพัง ศาสตราจารย์อับดุล อาหะ
หมัดประกาศเชิญคนดูอีกหลายครั้ง สุภาพบุรุษที่นั่งอยู่ตอนหน้าเวทีอีก ๓ คนจึงพากันขึ้นไป
บนเวที

หีบไม้ขนาดใหญ่ใบหนึ่ง ถูกยกออกมาจากในโรง โดยคนงานของท่าน
ศาสตราจารย์นั่นเอง

จอมนักเล่นกลกล่าวกับเสี่ยหงวน และสุภาพบุรุษทั้ง ๓ คนนั้น

“ข้าพเจ้าขอเชิญท่านช่วยกันตรวจหีบใบนี้ เพื่อให้แน่ใจว่ามันเป็นหีบที่
แน่นหนาทั้ง ๔ ด้าน และขอให้ท่านตรวจดูพื้นเวทีนี้ด้วยว่า มีรอยเจาะหรือเปล่า การแสดงหายตัว
ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้วิชาแสดงกล แต่ข้าพเจ้าใช้วิชาไสยศาสตร์อย่างสูง”

อาเสี่ยพยักหน้ากับสุภาพบุรุษทั้ง ๓

“ช่วยกันตรวจหีบใบนี้ให้ถี่ถ้วนเถอะครับ ผมจะจับโกหกศาสตราจารย์
แอบหยิบให้ได้”

ท่านศาสตราจารย์สะดุ้งโหยง

“อับดุลครับ ไม่ใช่แอบหยิบ”

กิมหงวนหัวเราะ เขากับเพื่อนคนดูช่วยกันตรวจหีบไม้อย่างพิจารณา
ลองดึงดูทุก ๆ ด้าน แต่ก็ปรากฏว่าหีบใบนี้แน่นหนา ด้านในหีบบุแผ่นสังกะสีทั้ง ๔ ด้าน เป็นหีบ
ที่มั่นคงแข็งแรงมาก

จอมนักเล่นกลล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบกุญแจมือใหม่เอี่ยมคู่หนึ่งออกมา
ส่งให้กิมหงวน แล้วเขาก็พุดอึ้ง ๆ

“ท่านที่รัก โปรดใส่กุญแจมือข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะลงไปในห้องให้ท่าน
ปิดฝาห้องทิ้งไว้ราว ๒ นาทีจึงค่อยเปิดออก”

อาเลี่ยอึ้งเป็น จัดแจงสวมกุญแจมือท่านศาสตราจารย์ทันที อับดุลอาหะ
หมัดป็นเข้าไปนั่งบนหีบ ร้องบอกให้เสี่ยหงวนปิดฝาหีบ อาเลี่ยจึงรีบปิดฝาหีบ และจ้องตาเขม็ง
มองดู

สักครู่หนึ่ง กิมหงวนก็เปิดฝาหีบขึ้น เขากับสุภาพบุรุษทั้งสามคนตะลึง
พริ้งเพริดไปตามกัน จอมนักเล่นกลหายตัวออกไปจากหีบเสียแล้ว เสียงคนดูพูดพึมพำวิจารณ์กันแซ่ด
ไปหมด

ทันใดนั้นเอง อับดุล อาหะหมัดก็เดินควงกุญแจมือออกมาจากหลังโรง
เขาก็กำศีรษะค้ำน้ำหนักคนดูด้วยใบหน้าอึ้งอึ้งแจ่มใส ทุกคนที่อยู่ในศาลาเฉลิมไทยได้ตบมือให้
เกียรติยศเขาซึ่งมีความสามารถในการแสดงกลอย่างยอดเยี่ยม

“ท่านที่รัก การแสดงของข้าพเจ้าในรอบนี้ได้สิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ ถ้าหาก
ว่าท่านพอใจแล้ว ขอได้โปรดบอกญาติมิตรของท่านให้มาชมด้วย ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแต่ท่าน
ทั้งหลาย สวัสดิ์”

ม่านสีแดงสีนใหญ่บนหน้าเวทีค่อย ๆ ภูคเข้ามาหากัน เสียงเพลง
สรรเสริญพระบารมีจากเครื่องกระจายเสียงดังขึ้นทุกคนลุกขึ้นยืน ดร.ดิเรกเอี่ยมมือกระซอกแขน
นิกรเต็มแรง

“เฮ้ย! ข้าวอแล้ว”

นายจอมทะเล้นรีบลุกขึ้นยืนอย่างจ้วเจีย พอจบเพลงสรรเสริญพระบารมี
กิมหงวนก็แหวกม่านหน้าเวทีเดินเข้ามาหาคณะพรรคของเขา นิกรอ้าปากหาดัง ๆ กระแทกตัวลง
นั่งบนเก้าอี้ตามเดิมแล้วนั่งสัปหงกต่อไป

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ยกมือทำสะเอวมองดูนิกรอย่างเศร้าใจ

“โธ่ – อ้ายกรเอ๊ย

“ปล่อยให้มันนอนหลับอยู่ที่นี้แหละกะ เรากลับกันเถอะ”

ครั้นแล้ว คณะพรรค ๔ สหายก็พากันเดินออกทางขวามือของโรงละคร
ที่นั่งนิกรให้นั่งหลับตามสบายกรนเสียงสนั่นหวั่นไหว เสียงประชาชนคนดูวิพากษ์วิจารณ์กันแซ่ด
เขาชมเชยความสามารถของศาสตราจารย์อับดุล อาหะหมัด แต่แล้วก็ไม่ลืมชมความสามารถของ
นิกร

บริเวณหน้าศาลาเฉลิมไทยคับคั่งไปด้วยนักดูกลนับจำนวนพัน รถยนต์ รถจักรยานสามล้อสับสนอลห่ม่าน ประชาชนที่จะเข้าดูถูกรอบ ๒๑.๐๐ น. ขึ้นอออยู่ล้นหลาม แสงไฟสว่างไสวไปทั่วบริเวณ

คณะพรรค ๔ สหายเดินตรงมาที่รถบูกิก และแพ็กการ์ดเก็งซึ่งจอดอยู่ติดกัน รถทั้งสองไขกระจกขึ้น และใส่กุญแจประตูเรียบร้อย แต่มีใครคนหนึ่งนั่งหลับหน้าอยู่ กับพวงมาลัยรถบูกิก

“นิกร!” คุณหญิงวาดร้องอุทานสุดเสียง “ตายแล้ว เจ้ากรรมันเข้ามาอยู่ในรถคันนี้ได้ยังไงไร”

เจ้าแห้วจู้ปาก

“รับประทาน อินวิสิเบิลแมนครับ”

คุณหญิงวาดขมวดคิ้วย่น หันมามองดูเจ้าแห้ว

“แปลว่าอะไรวะ”

เจ้าแห้วยิ้มเหย ๆ

“ล่องหนครับ รับประทานคุณนิกรคงหายตัวได้” พุดจบเจ้าแห้วก็ไข

กุญแจเปิดประตูรถบูกิกเก็งออก

คุณหญิงวาดเอื้อมมือตบศีรษะนายจอมทะเล้นก่อนข้างแรง

“นิกร”

นิกรสะดุ้งเฮือก เงยหน้าขึ้นจากพวงมาลัยรถแล้วยิ้มให้คณะพรรคของเขา ดร.ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้ เขาพุดพลางหัวเราะพลาง

“แกออกจากโรงละครทางไหนวะ ทำไมถึงเร็วนัก”

นิกรอมยิ้ม

“กั้นหายตัวออกมา”

นายแพทย์หนุ่มยกฝ่ามือผลักหน้านิกรทันที คุณหญิงวาดมองดูหลานชายของท่านอย่างงง ๆ แล้วประโไพ, ประภา, นันทา, นวลล่อขึ้นไปนั่งบนรถแพ็กการ์ดเก็ง ซึ่งเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เป็นคนขับ

พล, ดร.ดิเรก, เลี้ยหงวนกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขึ้นไปนั่งตอนหลังรถบูกิกเก็ง ส่วนเจ้าแห้วนั่งคู่กับนิกรตอนหน้ารถ

ก่อนที่รถเก็งทั้งสองคันจะถูกสตาร์ทเครื่องแล่นออกจากที่จอด คณะพรรค ๔ สหายก็แลเห็นท่านศาสตราจารย์อัปดุล อาหะหมัดดิ่งเหาะ ๆ ตรงเข้ามาที่รถบูกิกเก็ง เขาขึ้นมือเข้ามาในรถให้นิกรจับ

“ท่านสุภาพบุรุษ ท่านเป็นนักแสดงกลสมัครเล่นที่มีความสามารถในการแสดงวิทยากลอย่างยอดเยี่ยม ข้าพเจ้าไม่เคยพบนักแสดงกลคนใดที่เก่งอย่างท่านเลย ข้าพเจ้าพอใจและรักท่านมากทีเดียว”

นิกรยิ้มแก้มแทบแตก

“พูดแล้วจะหาว่าคุย บาบู ที่ฉันแสดงนะ ฉันยังไม่ได้ที่เด็ดเลย เพราะเกรงว่าจะเป็นการหักหน้าท่าน”

ท่านศาสตราจารย์ยกมือขวาแตะหน้าผาก

“ซาลามคะร่าบ ฉันนับถือท่านมาก ขอโทษ -- อย่าว่าฉันดูหมิ่นท่านเลย ฉันอยากจะจ้างท่านให้ร่วมแสดงกับฉัน และเราจะได้เดินทางไปรอบโลกด้วยกัน ไปแสดงกลตามประเทศต่าง ๆ”

นิกรอมยิ้ม ตอบท่านศาสตราจารย์โดยไม่ต้องคิด

“เอาซี บาบู ท่านจะคิดค่าจ้างให้ฉันยังไงล่ะ พูดเรื่องเงินกันเสียก่อน”

อับดุล อาหะหมัดตอบโดยไม่ต้องตรีกตรอง

“เดือนละ ๑,๐๐๐ ดอลลาร์อเมริกัน”

นายจอมทะเล้นสั้นศิริษะ

“ถูกไป การแสดงกลของท่านรอบหนึ่ง ๆ ได้เงินค่าผ่านประตูไม่ใช่น้อย และถ้าหากฉันร่วมแสดงกลด้วยรับรองว่ารายได้ของท่านจะมากขึ้นอีกหลายเท่า พูดแล้วไม่คุยหรอก แต่ขออวดนิดหน่อย วิชาเล่นกลของฉันยังอยู่ในถุงอีกเยอะเยอะ”

ท่านศาสตราจารย์ยกมือตบ่านิกรพลางหัวเราะ

“ท่านจะเอาเท่าไร ๑,๕๐๐ ดอลลาร์ดีไหม?”

นิกรพยักหน้า

“ตกลง ท่านอับดุล ฉันยินดีร่วมแสดงกลกับท่านถ้าท่านสัญญาจะจ่ายเงินให้ฉันเดือนละ ๑,๕๐๐ เหรียญอเมริกัน”

จอมนักแสดงกลแสดงกิริยาดีอกดีใจจนออกนอกหน้าเขาบีบมือนิกรแน่น สายตาที่มองคูนิกรนั้นเต็มไปด้วยความพอใจ

“ท่านจะมาเล่นกลกับฉันได้เมื่อไร”

นิกรนั่งคิด

“ตั้งแต่คืนพรุ่งนี้เป็นต้นไป”

ศาสตราจารย์ยิ้มแป้น

“ดีทีเดียว ฉันจะได้ประกาศโฆษณาให้ครีกริโครมว่าท่านร่วมแสดงกลกับฉัน สหายรัก ท่านชื่ออะไร ฉันยังไม่รู้จักชื่อของท่านเลย”

นิกรยักคิ้วแผ่ลิบ

“นิกร”

“โอ – ขอบใจมาก” พุดจบศาสตราจารย์อับดุล อาหมัดก็ล้วงกระเป๋า
กางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยปึกเพื่อเริ่มออกมาส่งให้นายจอมทะเล้น “ฉันยินดีจ่ายเงินล่วงหน้าให้
ท่าน ๓,๐๐๐ บาท”

“แน่ – อย่าล้อเล่นน่าบานู”

จอมนักเล่นกลหัวเราะ

“ไม่ใช่ล้อ ฉันให้ท่านจริง ๆ เท่ากับฉันจ่ายให้ท่านล่วงหน้า พรุ่งนี้เที่ยง
ขอเชิญท่านมาพบฉันที่นี่ เพื่อเราจะได้ปรึกษาหารือกันในเรื่องที่จะแสดงกลให้ประชาชนชม”

นิกรรับธนบัตรมาถือไว้

“ตกลง ท่านอับดุล พรุ่งนี้เที่ยงฉันจะมาหาท่าน” แล้วนิกรก็เอื้อมมือเปิด
สวิทช์ไฟ สตาร์ทเครื่อง

รถเก๋งของคณะพรรค ๔ สหายทั้ง ๒ คัน แล่นออกไปจากหน้าศาลาเฉลิม
ไทยแล้ว บุกเก๋งนำหน้าแพ็กการ์ดเก๋งตามหลังติดตามมาในระยะใกล้ชิด เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าว
ถามทันที

“เฮ้ย แกนี่ขี้ใจขึ้นมาวะ ถึงได้ตกลงใจแสดงกลกับศาสตราจารย์อับดุล
อาหะหมัด”

นายจอมทะเล้นหันมายิ้มกับพ่อตาของเขา

“โธ่ – ชั้นผมแล้วจะให้หากินทางเล่นกลมืออย่างที่ไหนครับ ผมรับปากส่ง
เดชไปยังเงื่อนงำ ให้ผมเดือนละหมื่นดอลลาร์ผมก็ไม่เล่น”

พลว่า “แล้วแกเสือกไปรับเงินเขามาทำไม”

“วะ – มันอยากให้อันนี้หว่า หลักฐานอะไรก็ไม่มีเจ้าอับดุลรู้จกกันเพียง
ว่ากันชื่อนิกร บ้านช่องกันอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ จะไปฟ้องร้องกะใครที่ไหนล่ะ” แล้วนิกรก็หัวเราะลั่น
“คุณกลั่นนี่ได้เงินใช้หมื่นสามพันบาท หวานเลย ไปเที่ยวบ้านเจ้หน่อมเถอะวะพวกเรา กันเป็น
เจ้ามือเอง”

ดร.ดิเรกพุดขึ้นทันที

“โน ๆ ๆ ฝรั่งไม่ไปโวย เทียวชุกชุนอย่างนี้กันไม่ชอบ สนุกเดี่ยวเดียว
แต่อาจจะได้รับทุกข์ไปหลายปี”

นิกรว่า “แกไม่ไปก็ลงจั้นรถสามล้อกลับบ้าน”

เสี่ยหงวนชะ โงกหน้าพุดกับนายแพทย์หนุ่ม

“เกิดมาเป็นลูกผู้ชาย ก็ต้องลองเทียวผู้หญิงคูบ้างชีวะหมอ นานทีปีครั้ง
จะเป็นไรไป เชื้อกันเถอะนะ จะได้เจริญสุข”

ดร.ดิเรกหัวเราะ

“เอา ถ้ายั้งนั่น โอ.เค. ไปไว้यर เขียบเต็มที คุณอาท่านจับตามเรามาข้างหลัง ท่านไม่กล้าจับเร็วหรอก”

นิกรมองดูในกระจกมองหลังแลเห็นแพ็กการ์ดกั๊งติดตามมาในระยะกระชั้นชิด เขาเขียบคันท้ำมันลงไปอีก บูอิกพุ่งปราดไปตามถนนหลานหลวงอย่างรวดเร็ว เข็มวัดระยะเวลาความเร็วในรถขึ้นถึงเลข ๕๐ ไมล์ และ ๖๐ ไมล์ต่อชั่วโมง เพียงครู่เดียว บูอิกเก็งก็ทิ้งแพ็กการ์ดลิบลิบ

คราวนี้ คณะพรรค ๔ สหายก็เริ่มสนุกสนานกันเต็มที่ คุยกันถึงเรื่องเด็ก ๆ ของเจ้หนอม อาเถี่ยซึ่งเคยแอบไปเที่ยวบ่อย ๆ ยืนยันว่าเจ้หนอมได้ตัวอ่อนมาจากภาคเหนืออีกหลายตัว ตะละนางแฉล้มแซมซ้อย ๑๔ กว่า ๆ ๑๕ หย่อน ๆ กำลังขบเพาะ

กิมหงวนยกมือขวาถอดเอาเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วยืมให้ท่าน

“วันนี้คุณอาปล่อยแก่ชะทีนะครับ”

ท่านเจ้าคุณยิ้มอวย ๆ

“ไม่เอาไว้ย อาสมัครเป็นคนเฝ้ารถดีกว่า ดีไม่ดีขึ้นไปบนบ้านนังหนอม เจอเอาคนรู้จักเข้าอาก็อายเขาเย่”

กิมหงวนขมวดคิ้ว่น

“ปู่โธ เรื่องพันยังงี้ไม่เห็นจะต้องขายหน้าใครเลยครับ สำหรับเจ้หนอมเป็นช่องชั้นสูง คนที่ไปเที่ยวที่นั่นล้วนแต่ท่านผู้ดีมีเงินทั้งนั้น ขุนหลวงเจ้าพระยาไม่มีใครสนใจกับใครหรอกครับ เอาน่า นะครับ ผมจะหาตัวอ่อน ๆ ให้ สมัยนี้นะ โคนแก่เขากินหญ้าอ่อนกันทั้งนั้น ถ้าคุณอาเห็นแม่เทียมจันทร์เข้าละก็ขอผมรับรองว่าคุณอาต้องสปีซั่มแน่ ๆ หล่อนสวย และโป๊อย่างมหาวายร้ายเลยครับ สวมเสื้อคอกกว้างเกือบเห็นสะคือ อวบอัดขาวฟ่อง หน้าอกเบือเริ่มโอ้ย – ไปเร็ว ๆ ไว้ยอ้ายกร”

บูอิกเก็งแล่นฝ่าความมืดไปตามถนนหลานหลวงข้ามสะพานยมราชเข้าเขตถนนเพชรบุรีตัดตรงไปบางกะปิอันเป็นจุดหมายปลายทาง เจ้าแห้วนั่งกระสับกระส่ายมาในรถนานแล้ว ในที่สุดอดทนไม่ได้เขาก็กล่าวถามนิกรเบา ๆ

“รับประทานผมมีส่วนด้วยหรือเปล่าครับ”

นายการุณวงศ์หันมาพยักหน้า

“ตกลง แก่ด้วย”

เจ้าแห้วถอนหายใจโล่งอก

“รับประทานค้อยยังชั่วหน่อย นึกว่าถ้าคุณรับประทานกันตามลำพังปล่อยให้ผมนั่งหง่าวอยู่ในรถ รับประทานผมก็แย่นั้น”

มันเป็นเวลาประมาณ ๒๑.๓๐ น. ตำบลบางกะปิอยู่ในความสงบเงียบ แต่บ้านที่เป็นช่องนาง โลมชั้นสูงมีเสียงอะอะตลอดเวลา บุกเบิกแค้นเข้ามาในถนนซอยแห่งหนึ่ง พอถึงบ้านใหญ่บ้านหนึ่ง นิกกรก็นำบุกเบิกเข้าไปจอดท้ายรถเก๋งคันใหญ่คันหนึ่ง

คณะพรรค ๔ สหายพากันเดินลงมาจากรถด้วยท่าทางสดชื่นรื่นเริง ทันใดนั้นเอง เหตุการณ์ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ก็เกิดขึ้น คุณหญิงวาดพาแม่เสื้อทั้ง ๔ ลงมาจากรถเก๋งที่จอดอยู่ข้างหน้ารถบุกเบิกอย่างร้อนรน ยืนขวางหน้าคณะพรรค ๔ สหาย เสียงเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ซึ่งนั่งอยู่ในรถหัวเราะหึ ๆ

เสียงหวนอ้าปากหาว

“ไอ้ยา นี่ผีหลอกหรือยังงิ่ววี้”

นวลล่อแหงขึ้น

“หน้อย เห็นคนเป็นผีไปแล้วเดี๋ยวมแม่ตบลูกนัยน์ตาหลูดเลย”

นิกกร้องตะโกนบอกคณะพรรคของเขา

“เฮ้ย กลับขึ้นรถวี้พวกเรา เสียฤกษ์แล้ว ชะ ชะ ไม่รู้ว่าเมีย ๆ ของเรา

เหาะมาหรืออย่างไรกันถึงได้มาถึงที่นี่ก่อนเราได้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ โผล่หน้าออกมาจากรถ

“อาเล่นกลวี้ อ้ายกร อามีปาฏิหาริย์เช่นเดียวกับศาสตราจารย์อัปดุล อาหะหมัดนั่นแหละ อามาถึงนี่ก่อนหน้าพวกแกตั้ง ๑๐ นาที”

นิกกรื้อค้อนควบยกมือกอดบ้านายพัชราภรณ์แล้วบ่นพึมพำ

“ชวนชิบหายเลย”

“ใครวะ” พลถาม

“ก็พ่อแก่นะซี ไม่รู้ว่าตรัสรู้ได้อย่างไรว่าพวกเราจะได้ยวที่นี่ พับฝ่า จนใจว่าเป็นอาเขย ม่ายยังงั้นกันซ้อมเสียแล้ว แก่ ๆ ยังจี้ชกร่วมเดี๋ยวมหิงกแตกเลย”

คณะพรรค ๔ สหายพากันกลับไปขึ้นรถ เสียงคุณหญิงวาด และ ๔ นางหันระคิกคักชอบขอชอบใจไปตามกัน ต่อจากนั้น รถเก๋งทั้ง ๒ คันก็แล่นออกจากตรอกบ้านเจ้าหนอมบ้ายหน้ากลับบ้าน “พัชราภรณ์”

➤ จบบริบูรณ์